

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Ročník XXXI
číslo 2 / 2021
červen – září 2021

Z obsahu:

- Velkolepá slavnost roku 1921 – str. 8
- Projekt Robo-rojení – str. 12
- Výsledky výtvarné soutěže pro děti – str. 15
 - Sochařské sympozium! – str. 19
- Harantův tajný pomocník – str. 21
 - Literární křížovka – str. 26
- Na kole dětem již po dvanácté – str. 27

Už konečně jedeme na plné obrátky

V květnu jsme pomalu začínali turistickou sezónu bohužel bez velké slávy, tak jak bývá zvykem, bez příjezdu Kryštofa Haranta. Červen už ale ukázal, zač je toho loket, když se sezona rozjede naplno, a na hradě bylo rozhodně živo. Svěží vítr jako by do hradních zdí přinesl charitativní cyklistický peloton Na kole dětem. Po jejich zastávce na hradě už sezona šlape jak závodníci na Tour de France. Začala výstava Harant a jeho doba, výstava, na které až do konce prázdnin k vidění mimo celé řady dobových grafik a mincí z pokladů z třicetileté války i originál cestopisu Kryštofa Haranta z roku 1608. S přednáškou o událostech roku 1921 vystoupila na hradě Daniela Coganová, proběhlo

první promítání letního kina a přišel víkend spojený s výročí 400 let od popravy 27 českých pánů. V pátek ještě v peckovském kostele proběhl koncert Poslední pouť Kryštofa Haranta a v sobotu pak už na hradě nejdříve přednášky Marie Koldinské o posledních chvílích života Kryštofa Haranta a Martina Foltýna o detailech staroměstské exekuce. Program dne završilo představení Cesta Kryštofa Haranta, literárně-hudební pásmo na motivy jeho dobrodružné cesty. V neděli pak víkend zakončil šermířský festival, který již tradičně na hradě pořádá vrchlabská SHŠ REGO.

pokračování na straně 6

I přes různá omezení se život na Pecce nezastavil

Vážení spoluobčané, máme před sebou léto, kolem nás se uvolňují různá opatření, nařízení a opět se život začíná vracet do normálu. Nic jiného si nepřejeme, než aby to už vydrželo napořád. Nikdo z nás nechce, aby se opakoval loňský podzim a vše začalo znovu. Proto chraňme své zdraví i zdraví našich nejbližších, stále dodržujeme vydaná opatření. Nošení roušek v místech, kde se sejde více lidí, nás přece neobtěžuje a dodržování základních hygienických pravidel už vůbec ne.

I přes různá omezení se život nezastavil. Od počátku roku se opět rozjely investiční projekty, v červnu se k tomu přidaly společenské, kulturní a sportovní akce.

Hrad i městečko Pecka si v letošním roce připomíná dvě významná výročí – 400 let od neblahé události na Staroměstském náměstí, kdy 21. 6. 1621 zde byl popraven s dalšími 26 pány Kryštof Harant, a 100 let od převodu hradu Pecka z vlastnictví Trauttmansdorffů do majetku městečka Pecka. Na připomínku těchto významných historických výročí se uskuteční besedy, koncerty, turistické pochody, sportovní akce. O všem se dozvíte na stránkách městyse, hradu a speciálních stránkách – www.harantovapecka.cz nebo v měsíčním letáku.

V současné době probíhá kompletní rekonstrukce bytového domu proti bývalé Tibě. Ta se týká výměny oken, dveří, vybudování centrální plynové kotelny včetně nových rozvodů ústředního topení, odstranění zemní vlhkosti, instalace nových elektrických rozvodů a rozvodů vody, rekonstrukcí podlah v celém domě, koupelen ve všech bytech, zhotovení nových omítek a sádkartonových podhledů, vybudování garsoniéry na místě sušárny a přípravy rozvodů pro budoucí výstavbu podkrovních bytů. Nájemníci se tak na zimu vrátí do nových domovů.

Návštěvníci hradu si určitě všimli, že se něco děje v parku pod hradem. Zde probíhá realizace projektu

„Úprava cest pro pěší pod hradem“, který zahrnuje zhotovení nových mlatových cest v hradním parku (tzv. serpentiny), instalaci veřejného osvětlení, úpravu okolí u pomníku padlým I. světové války.

Na počest Kryštofa Haranta restaurátorka Renata Poláková (Tauchmanová) provádí ozdravné práce na pomníku před školou, pokračovat bude i na morovém sloupu na náměstí.

Mrzí nás, že pro letošní rok nedopadla dotace na opravu školního hřiště a rozšíření klubovny ve Vidoenicích. Nevzdáme to a žádost podáme znovu letos.

ČEZ a.s. připravovala projektově položení zemních kabelů nízkého napětí v Desateru a v části pod hradem, ale projekt neodpovídá a neřeší ochranná pásma ostatních inženýrských sítí, není možné akci zrealizovat dle tohoto projektu, proto se celá akce zdrží, musí být projekt opraven a termín realizace se tak posouvá do příštího roku. S tím souvisí i rekonstrukce veřejného osvětlení a chodníků v této části.

Vzhledem k větší poptávce po stavebních pozemcích zastupitelé rozhodli o výkupu vhodných pozemků na zasíťování a výstavbu nových rodinných domů v lokalitě Lhota. Na základě zpracovaného projektu společností Projektservis Jičín žádáme o stavební povolení na rozšíření a rekonstrukci hlavní přístupové komunikace do této lokality a bude vypsáno poptávkové řízení na aktualizaci zastavovací studie.

Prázdniny klepou na dveře, uvolnila se mimořádná protipandemická opatření, neziskové organizace můžou opět vrátit kulturu do našich vesniček. Užívejme si krásných dní, podpořme naše aktivní spolky a neseďme doma.

Děkuji vám všem, kteří nám pomáháte vylepšovat a zvelebovat okolí svých domovů, moc si toho vážíme.

Přeji vám všem překrásné léto plné radostných zážitků, slunce a pohody.

HŠ

Pečujme o tělo i duši

Přeji všem dobrý den, milí občané Pecky, a dětem i studentům blahopřeji k ukončení dalšího školního korona roku. Prázdniny jsou přede dveřmi a už se všichni na ně těšíme a předpokládám, že nejvíce učitelé. Prožité období Velikonoc letos, stejně jako loni, bylo poznačené pandemií. Ale nyní jsme již zkušenější v přístupu k ní, jsme mnozí očkovaní, ale i ne, nebo jsme to s Boží pomocí přežili a z nejednoho se stal náhle „odborník na covid“. Nemoc je také součástí našeho života a lékaře potřebujeme tím víc, jak stárneme. V bibli, knize Sírachovec ve 38. kapitole 1-9 verš čteme: *„Važ si lékaře, jak si za své služby zaslouží, vždyť i jeho stvořil Hospodin. Umění léčit má přece od Nejvyššího, král se mu za ně dary odvděčí. Lékaře jeho vědění povýší, získá mu obdiv i před velmoži. Hospodin dal ze země vyrůst léčivým bylinám a rozumný člověk jimi nepohrdá. (Nezesládla snad voda od kusu dřeva, /viz Exodus 15, 23-25/, aby se ukázala jeho síla? Hospodin daroval lidem vědění, aby ho ctili za jeho divy.) Lékař těmi bylinami léčí*

a odstraňuje bolest, mastičkář z nich připravuje lék. Jeho díla tak nikdy neskončí a jeho pokoj zavládne všude na zemi. Nepřehlížej to, chlapče, když jsi nemocný, ale modli se k Hospodinu a on tě uzdraví“. Bohužel existuje utrpení a vážná nemoc postihne i naše děti, mládež... A pak vidíme, jak lidé statečně nesou tento kříž a pečují o postiženého, nebo nemocného, starého. Těžká služba v nemocnicích i jinde způsobila i nakažení a smrt, dnes jako v minulosti. Pečujme proto s láskou i o naše vztahy, to nejdůležitější v životě. S radostí mnohdy vidím při pozvání do vašich rodin tyto pěkné vztahy, ale pozoruji i trápení. A protože jsme lidé, kteří mají duši, jsme i duchovní, proto pečujme o duši. Mojžíš na příkaz Hospodina uzdravil vodu tak, že tam vhodil dřevo, nebo Eliáš sůl 2. Královská 2, 20; a mouku: 2. Král. 4, 41. A Kristus Pán nás na dřevě kříže spasil a vykoupil od hříchů. Jakákoli pohroma může být i následek zla a hříchů, ale také zkouška, tak jako trpěl spravedlivý Job. Nebojme se a spolu vydržíme.

Příběh na prázdniny – oheň

Šest lidí se za mrazivé noci nešťastnou náhodou ocitlo na opuštěném ostrově. Každý měl v ruce kus dřeva, s nímž připlaval na břeh. Jiné dřevo na ostrově ztraceném v Severním moři nebylo.

Choulili se kolem skomírajícího ohně. Chlad byl čím dál nesnesitelnější.

Jedním z těchto lidí byla žena. Když záblesk plamene osvětlil tvář jednoho muže, uviděla, že má tmavou pleť. Stiskla svůj kus dřeva pevněji. Přece ho ne-spotřebuje na zahřátí nějakého povaleče.

Vedle se choulil muž, který zjistil, že jeho soused je z opoziční strany. Za nic na světě nebude svým krásným kusem dřeva zahřívát politického protivníka.

Třetí člověk měl na sobě jen chatrné oblečení; zachumlal se do své ošuntělé bundy ještě hlouběji. Ten vedle je určitě bohatý. Proč by měl spotřebovat svou větev kvůli zbohatlíkovi, co nepracuje?

Bohatý člověk seděl a uvažoval o všem svém majetku, o dvou vilách, čtyřech autech a tučném bankovním kontu. Baterie mobilního telefonu se vybila, a tak si za každou cenu musel svůj kus dřeva uchovat. Kvůli těm lenochům a špinavcům ho přece ne-spotřebuje.

V přistěhovalcově snědé tváři byl v slábnoucím světle dohasínajícího ohně vidět pomstychtivý výraz. Svůj kus dřeva svíral pevně. Dobře věděl, že jím

všichni ti bílí kolem pohrdají. Své dřevo jim na oheň nikdy nepřiloží. Nadešel okamžik pomsty.

Posledním členem sklíčené skupinky byl podezřívavý lakomec. Nikdy neudělal jedinou věc, ze které by něco neměl. Jeho nejoblíbenějším heslem bylo: Dát jen tomu, kdo dá. „Za ten kus dřeva mi musejí důkladně zaplatit,“ řekl si. A tak je také našli: zmrzlé, každého s jeho kusem dřeva v ruce. Nezmrzli kvůli venkovnímu chladu, ale kvůli chladu, který měli ve svém nitru.

Možná i ve tvé rodině nebo společenství, prostě před tebou, je skomírající oheň. Určitě máš v rukou svůj kus dřeva. Co s ním uděláš? (Bohužel, omlouvám se, už nevím autora, citaci knihy).

Dovolte, abych vás pozval na Peckovskou pouť u sv. Bartoloměje dne 29. srpna v 9.30 a na posezení na faře. Slavnostním kazatelem bude P. Mgr. Mikuláš Selvek, premonstrát, novicmistr a farář na Strahově.

A modleme se, abyste se z vašich cest a dovolených na přímělu sv. Kryštofa a Panny Marie šťastně vrátili domů.

Váš duchovní otec Lubomír Pilka

Jiří Červenka Pecce!

V neděli 30. května odešel ve věku 78 let na věčnost můj tatínek Jiří Červenka. V Pecce prožil téměř třicet let (od roku 1978 do roku 2005) a celou tu dobu byl zároveň i kastelánem hradu. Nutno říct: nezapomenutelným kastelánem, který se svým osobitým humorem zapsal do paměti nejen návštěvníkům, ale vlastně každému, kdo s ním měl co do činění. Výrazná stopa, kterou na hradě a v Pecce zanechal, přetrvává – i přesto, že posledních patnáct let žil v městě svého dětství Znojmě.

I jemu Pecka a hrad přirostly k srdci a pravidelně se sem vracel, nejen aby navštívil nás, ale taky aby popovídal se sousedy a s chlapy u piva. Netrpělivě jsme ho očekávali hlavně v létě, kdy přicházel pěšky a končil u nás svou obdivuhodnou každoroční pěší pouť Znojmo–Pecka. Okouzleně jsme pak poslouchali jeho zážitky z putování krajinou (většinou prý úplně liduprázdnou, protože lidi si odvykli chodit a místo toho jezdí auty) a vtipné postřehy o tom, jak to na světě funguje.

Je umění vidět život, i s jeho peripetemi a těžkostmi, jako dar. Táta měl tuto inspirativní schopnost odjakživa a odrážejí ji i jeho básně. Mnohé z nich věnoval Pecce.

Věra Kociánová

Návštěva v P.

Vracím se tam, odkud jsem nepřišel,
jdu odtud, kde jsem nebyl,
jsem tady, kde teď jsem,
poprvé, navždy, naposledy.

Vím kudy, a nevím kam, jak ve snu:
náměstí, které jsem spatřil branou.
Za tímto světem je zas jiný svět,
jenomže já už nemám na vybranou.

Čas, který není, stává se mým časem.
Vše už bylo kdysi... Dějiny.
Sám sebe míjím s gestem protihráče,
dvojnásob cizí mezi cizími.

Domov... Dvacáté století.
Mám se snad prosit o azyl?
Osude, blázne, cožpak není totéž,
cos promlčel a co jsi vyslovil?

Pecka 1986

/Ze sbírky Paměť okamžiku, 1996/

Přibližný čas

17. března

Dar hradu. Doupě, nebo past? Zvlněná pole.

Valy, Zvičina. Milá Staňkova. Promarněn?

Ztracen? Nedat se zmást. Jedno se končí, druhé začíná. Kdysi a kdesi. Domov? Nebo jen zdání domova? Tajemné lesy. Červená hlína. Nic už se tady nezmění. A nikdo si na nic nevzpomíná.

/Ze sbírky Uvidět Znojmo, 2008/

Po pohřbu s chlapy

před hospodou na náměstí.

Dechovka dohrála. Tři čtvrtě na čtyři.

Na střeše klempíři rovnají plechy.

Dodávka Algida projela kolem.

Za ní stará Šmajška na mopedu.

Na poli čtyři kombajny. Tajemné chvění

v srpnovém žáru. Tragika dění?

Vítězství zmaru? Krajina, jež nic neříká.

/Ze sbírky Uvidět Znojmo, 2008/

Fanda Bažant z Pecky

Copak ti, Fando, stálo za to lézt po tom chatrném

žebříku až nahoru? Kdo si dnes ještě vzpomene, kolik vagónů volně ložených jehel jsi rozvozil po světě v té své kárce? Kolik rojů včel jsi okoval?

Kolik jahodových pařezů našťípal? Kolik králíčích

kožek vlaje na smutečních stožárech hospod?

Kolik poutových labutí něžně sklání šije do tvých rukou? A když tě pak vynášeli, všichni za rakví kráčeli jen v ponožkách, aby tě nevzbudili. Ale ty ses chytil za pařátky těch dvou husí, cos u nás zabíjel před vánocemi,

a ony tě vynesly až do nebe.

/Ze sbírky Na obou stranách, 2015/

Na hradě

Tajemné proudy kolem nás. Slova požirají slova. Věci zanikají. Pouze hrad je hradem.

Zevnitř nedobytný, zvenčí nepoznatelný. Je

víc mnou než já jím. Ta těsná hranice mezi

významem a smyslem. Prodírám se temnými

chodbami. Prostupuji zdí. Kámen se

usazuje uvnitř. Kořeny mnou prorůstají.

Skrývám se v dutinách času. Ale mlha už

se rozlila po údolí. Ostrovy kopců ozářené

sluncem. Zvuky se tříští o výčnělky skla. Doba

se projasňuje. Lesy mi vyplouvají vstříc. Krajina

se rozestupuje. Vesmír zaobluje. Na obzoru

hory. Mohutné, mlčenlivé, bez pohybu. Jako by

život měl už skončit.

/Ze sbírky Konec sezony, 2002/

Jiří Červenka (5. 3. 1943–30. 5. 2021) – básník a překladatel z polštiny, kastelán hradu Pecka. Vydal sbírky Paměť okamžiku (1996), Konec sezony (2002), Uvidět Znojmo (2008) a společně s polským básníkem Karolem Maliszewskim dvojjazyčnou sbírku Na obou stranách (2015). Z polštiny přeložil desítky knih, mnohé z nich byly zpracovány jako rozhlasové pořady. Na ČRo Vltava je stále možné poslechnout si desetidílný autobiografický seriál Osudy Jiřího Červenky.

pokračování z titulní strany

Cesta za zvonom

Ještě tu samou neděli večer jsme s průvodcem Vítkem Havlíkem a majitelem sbírky, jejíž část je spolu s cestopisem vystavena na hradě, Honzou Vidunou odjeli do jižních Čech, do Myslčovic. Potkali jsme se tam s Mirkem Náplavou, Petrem Horkým a jejich přáteli, kteří mají co dočinění s nápadem pořídit pro peckovský hrad zvon Kryštofa Haranta. V pět hodin ráno v pondělí 21. června 1921, na hodinu přesně po čtyř stech letech od popravy, začaly po krátké mši ve zvonařství Michala Votruby poslední přípravné práce před odléváním zvonu pro hrad Pecka. Vyčistili jsme formu pro nový zvon, připravili pec na tavení bronzu, dostali školení o tom, jak samotné odlévání bude probíhat a jak při něm můžeme být užiteční. A pak kolem druhé hodiny odpolední začal bronz, roztavený do zářivě oranžové tekutiny, mizet v hliněné formě. Samotné lití trvá malou chvilku, asi za minutu bylo hotovo a nastalo napjaté čekání. Až ve středu odpoledne pan Votruba formu okolo zvonu rozbil a ten peckovský krasavec mohl poprvé nádherně zaznít tónem *gis*². Zvon ještě projde finálními úpravami a na Pecku se dostane 14. srpna 2021 v rámci cestovatelského festivalu, který bude v tom termínu na hradě probíhat.

Do srpna ale daleko...

Ještě mezitím stačí na hrad znovu přijet šermíři i s ohňovou show, proběhne několik koncertů a taky moravský večer s cimbálovou muzikou a skvělým vínem. Od půli července opět po roce hrad rozezná kladívka a majzlíky sochařů, kteří na sochařském sympoziu budou vytvářet postavičky k peckovské cyklostezce. Ještě i v srpnu přijede letní kino a druhého opakování se mezi hradními zdmi dočká muzikál *Noc na Karlštejně* v podání lomnických ochotníků. Závěr léta na

Program na léto na hradě Pecka

2.-10. 7.

Šermířské léto se Sinistrem

– šermířská a taneční vystoupení se skupinou historického šermu, tance a jiných nepravostí Sinister

10. 7. od 22 hod.

Ohňová show na hradě Pecka

– tradiční zakončení pobytu šermířů na Pecce

11. 7. od 19 hod.

Duo Affettico

– koncert houslistky Ludmily Pavlové a kytaristy Filipa Kudelásky – v rámci festivalu Podkrkonošské hudební léto

16.-25. 7.

Sochařské sympozium

– vzniknou skřítci a víly k peckovské cyklostezce

16. 7. od 19 hod.

Moravský cimbálový večer

– víno a cimbálová kapela Veselit-sa (v rámci festivalu Podkrkonošské hudební léto)

21. 7. od 21:30

Kino na kolečkách

– promítání v letním kině na hradě Pecka – film *Bábovky* (ČR 2020)

6. 8.

Cesta šlechtice

– koncert v rytířském sále hradu Pecka

14. 8.

Cestovatelský festival na hradě Pecka

– Miroslav Náplava na Pecku přiveze známe české cestovatele, ale hlavně nový zvon pro zdejší hrad

18. 8.

Kino na kolečkách

– promítání v letním kině na hradě Pecka

21. 8.

Noc na Karlštejně

– muzikálové představení DS Tyl Lomnice nad Popelkou

28.-29. 8.

Fortis na hradě Pecka

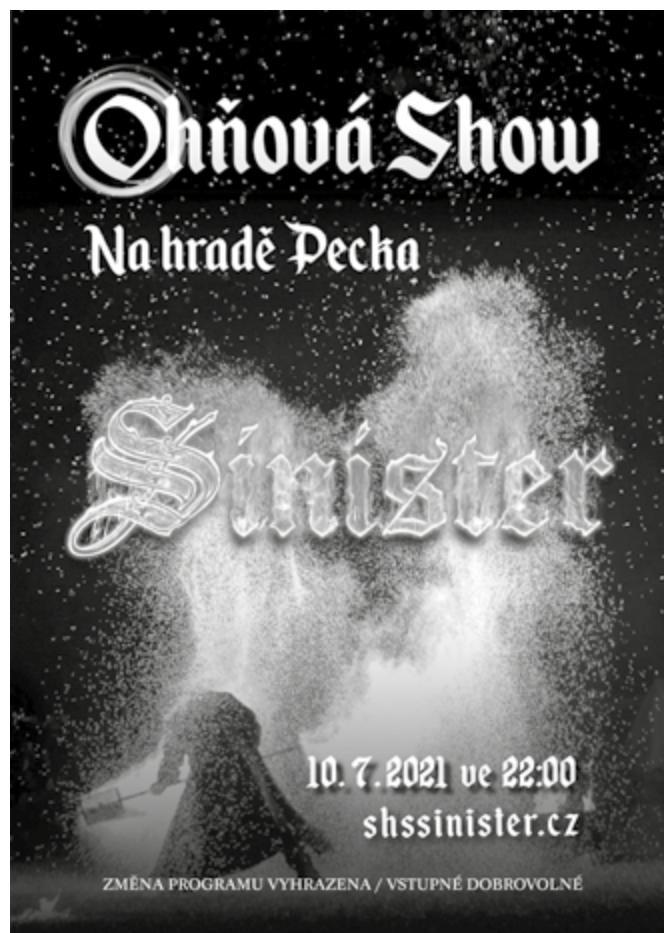
– šermířská vystoupení

Pecce patří tradičně Pouťové Pecce, kterou na hradě doplní vystoupení šermířské skupiny Fortis.

Ještě jednou zveme na všechny kulturní akce letošního léta, pro přesný program sledujte internetové stránky hradu.

Těšíme se na vás.

Stránku připravil
Honza Murdych, kastelán hradu

Bude mít Pecka naučnou stezku?

Snad už brzy ano. Platformě MAP Novopacko, která se snaží podporovat vzdělání a povědomí o regionu, v němž žijeme, se totiž podařilo získat dotaci na zajímavé aktivity nejen v Nové Pace, ale i v Pece. Jednou z nich je i vytvoření projektu nové naučné stezky. Koncepce okruhu z koupaliště na hrad a zpět vznikla už v roce 2019, bohužel další rok se skoro veškerý život zastavil kvůli koronaviru. Pracovat na projektu jsme tedy s naším sehraným týmem ve složení Věra Kociánová, Jan Murdych, Šárka Kodymová a Alena Müllerová mohli začít až letos na jaře. V pravý čas se chystáme přizvat ke spolupráci i děti z místní školy a třeba i ze škol jiných.

Stezka by měla mít celkem 10 zastavení, která budou připomínat různé zajímavosti městečka – klimatické lázně, přírodní památky, pivovar, lidovou architekturu atd. – ovšem takovým způsobem, který by oslovil lidi všech věkových kategorií od nejmenších dětí až po jejich babičky a dědy.

Každé zastavení se snažíme dělat na míru prostoru, kde se nachází, doplnit ho herními prvky, vymyslet pro něj vlastní příběh a podpořit tak kouzlo Pecky jako malebného letoviska.

Více informací a snad už i nějaké pěkné obrázky vám přineseme v příštím čísle Listů Peckovska.

Za stezkaře Věra Kociánová

Velkolepá slavnost roku 1921

Týden před slavností (konala se 26. června 1921) bylo rušno v městečku. Byly stavěny brány u hlavních vchodů do městečka. První brána stála u pivovaru, druhá u vinopalny a třetí u ohebu silnice u hradu. Před školou u pomníku stály stožáry.

V předvečer slavnosti uspořádána byla beseda hudebně-pěvecká a řed. Rafael Engelman přednášel o životě Křištofa Haranta z Polžic a Bezdružic, pána na Pecce. Druhý den ráno probudily veselé zvuky hudby obyvatele peckovské, sic hudba vyhrávala „budíček“. Již od minulého dne tonula Pecka v záplavě praporů červenobílých. U pomníku na stožárech vlály též prapory a mezi nimi státní vlajka. U bran stála děvčata v národních krojích a vybírala vstupné peníze do koncertu.

Již z rána bylo viděti, že bude krásný den a že slavnost se vydaří. Pomník od minulého dne byl zahalen bílým plátnem. V 8 hod. začal koncert na náměstí. Ze všech stran hrnuly se zástupy lidí do Pecky, takže již z rána bylo všude plno a všude živo.

V deset hodin dopoledne počal se řaditi průvod na silnici na Popluží. Napřed stálo jízdní baterium ze Svatojánského Újezdu, za nimi skauti z Jičína, potom alegorické vozy, z nichž jeden představoval Bílou horu a druhý popravu. Pak šli legionáři, potom spolky sokolské a hasičské a pak občanstvo. Průvod byl velkolepý. Na náměstí se zastavil a vyplnil celé náměstí. Tam s balkonu domu č.12 řečnil zástupce Národní rady z Prahy, p. Hubka, odb. učitel z Prahy.

Řeč jeho nesla se ve směru českých dějin. Připomněla posluchačstvu potupu, kterou bylo národu našemu snášeti a objasnila také, kdo byli vinni úpadkem národa. Řeč ta plně uspokojila každého pokrokového a nezaujatého člověka. Odtud hnul se průvod dále k pomníku.

Neocenitelné služby při udržování pořádku v průvodu si získali skauti, kteří ochotně úkol ten na sebe přijali.

U pomníku řečnil ředitel reálky novopacké pan Ferdinand Tomek. Po jeho řeči byl pomník odhalen a odevzdán do správy obce. Tím byla dopolední slavnost skončena. Odpoledne byl na hradě uspořádán koncert a postaráno bylo všestranně o pohodlí obecnstva. Přístup do hradu děl se po částech, aby se předešlo nějakému neštěstí. Strážní službu obstarali skauti. Vše bylo hladce odbyto. Jeden však ze skautů nedbaje výstrah, jel na kole srážnou cestou s hradu, nešťastnou náhodou spadl s kola a těžce se poranil. Za několik dní na to zemřel.

Slavnosti zúčastnilo se přes 30 000 lidí ze všech končin Čech. I Praha byla zastoupena vynikajícími muži jako spisovatelem Raisem, prof. Zdeňkem Nejedlým a mnohými jinými. Nikdy před tím nebylo v Pecce tolik lidí, jako toho dne.

Slavnost se vydařila nad očekávání znamenitě. Městečko Pecka vešlo ve známost v širokém a dálném okolí. Ještě toho roku hned po slavnosti ustanoven byl na hradě průvodce, který měl za úkol prováděti hosty a turisty.

Hned po slavnosti přikročeno k nutným opravám hradu. Klenutí ve bráně bylo nově opraveno a zřícený materiál ze zdíva spočívající na klenutí byl dobrovolnou prací odstraněn, takže klenbě se uvolnilo. Uzávěrná strana klenby byla pokryta betonem, aby voda neprosakovala klenutím a je neničila. Jelikož část zdíva v nádvoří pocházející ze staré ještě části hradu hrozila sesutím, byla opravena, stažena železnými klesťmi a upevněna železnou tyčí, která spojuje starou část hradu a novou. Tím nejnutnější věci, které hrozily sesutím, byly zachráněny.

*Z kroniky městečka Pecky vybrala
Věra Kociánová*

Čas letí, na nic nečeká aneb Jak to bylo v mateřské škole od jara do začátku léta

Milí čtenáři, poslední informace z naší mateřské školy jste dostali na jaře, kdy byla z důvodu covidu ještě uzavřena. 26. duben byl den, kdy se MŠ otevřela pro všechny děti. V době covidové probíhala na naší MŠ on-line výuka, kdy nejen předškolní děti, ale i všechny ostatní mohly doma s rodiči vypracovávat úkoly, které jsme jim z MŠ zasílaly. Úkoly pro předškolní děti byly „povinné“ a děti nám je po návratu do MŠ přinesly ukázat. Někteří rodiče nám posílali i fotodokumentaci, jak děti pracují. Shledání s dětmi bylo veselé, příjemné a povzbuzující do další práce do konce školního roku. A nebylo jí málo. Kromě pravidelných denních činností a plnění našich třídních vzdělávacích programů děti čekaly i další aktivity. O některých se v následujících řádcích zde zmíníme.

Jarní vycházka s Kryštůfkem do přírody – Broučkové, sluníčko vás volá!

Doba covidová a i nepříznivé počasí nás přinutily jarní procházku stále odkládat. Konečně nastal den – 5. květen, kdy jsme se vybaveni batůžky, pláštěnkami a samozřejmě svačinou vydali hledat naše kamarády Čmeldu a Brumdu. Ano, jsou to ti, které ukládáme na podzim do postýlky, abychom je mohli zase na jaře probudit z jejich zimního spánku. Cesta nás vedla ke koupališti. Nebyla jednoduchá, protože děti musely plnit nachystané úkoly – přenášení klád, proskakování, přelézání překážek přírodních i uměle vytvořených. Všimli jsme si rozkvetlých stromů, poznávali jsme květy třešní, jabloní, rostliny na louce, při cestě a přitom hledali naše kamarády. Cestou jsme došli až k chatkám u koupaliště. Zde jsme se dali do hledání našich kamarádů. Po nějaké chvilce jsme oba našli. Protože nám počasí dnešní den příliš nepřálo, byli jsme rádi, že jsme svačinku spořádali na chatičce paní učitelky, trochu se ohřáli a pak pokračovali zpět do MŠ. Cestou se počasí umoudřilo a my v pohodě došli až do školky.

Den Země u nás v MŠ

Každým rokem je 22. duben vyhlášen jako Den Země. Při každodenních vycházkách můžeme v přírodě vidět věci, které by tam neměly být – poházené papíry, plechovky či láhve od pití, igelitové sáčky, tašky a další věci. Děti vybavené oblečením do přírody, ochrannými rukavicemi a igelitovými pytlíky se vydaly směrem k Popluži. Cestou do pytlíků děti posbíraly 15 kg odpadového materiálu, který do přírody rozhodně nepatří. I ony dokázaly při sběru „ocenit“ ty, kteří nám přírodu ničí a nechovají se tak, jak by si ona zasloužila, a určitě to nebylo naposledy, kdy jsme přírodě pomáhat.

Venkovní galerie zpříjemnila vstup do MŠ

Pro potěšení dětských i dospělých očí jsme uspořádali před mateřskou školou venkovní obrazovou galerii. Děti ze třídy U Vochoomůrky nakreslily svoje nejhezčí obrázky, s paní učitelkou vyrobily papírové květiny a výstavu jsme doplnili velkou šnečí rodinou. Nešlo vybrat ten nejhezčí obrázek, protože všechny byly zdařilé a líbivé. Abychom si obrázky uchovaly před deštěm, musely jsme práce dětí vystavit do výlohy prodejny COOP na náměstí. Určitě i zde potěšily kolemjdoucí.

Karnevalový týden

Nejen v loňském roce, ale i letos nám covid neumožnil uspořádat pro děti karneval. Proto se paní učitelky obou tříd MŠ domluvily a po návratu všech dětí do MŠ čekal na děti Karnevalový týden. Během pěti dnů si děti vyprávěly, četly o pohádkových postavách, kreslily, omalovávaly, vyráběly karnevalové dekorace, masky. Ve čtvrtek děti čekal opravdový karneval. Ve vyzdobených třídách se tančilo, zpívalo, soutěžilo od rána až do oběda. Poslední den v týdnu čekala na děti tombola. Všechny děti byly spravedlivě odměněny za svoje karnevalové dovádění. Karnevalový týden byl prima.

Přírodní památka Sýkornické vodopády (Novopacké)

Náš první celodenní výlet nás zavedl k 10,5 km vzdáleným Sýkornickým vodopádům. Než jsme mohli obdivovat krásu tohoto útvaru, čekala na nás cesta, po které jsme opět plnili rozličné úkoly, porovnávali jsme změny v přírodě oproti naší první vycházce. Cestou nás zaujaly i trsy rozkvetlých blatouchů bahenních podél Zlatnického potoka. Tento den byl krásný, slunečný, teplý a my si ho užívali plnými doušky. Protože

to byl výlet pro naše děti na celý den, dopřáli jsme si nejen svačinku, ale i oběd v přírodě. Kuřecí řízečky a k tomu zurčení vodopádu, to se jen tak hned nezažije. Sluníčko nám svítilo i na zpáteční cestu a my v pořádku došli zpět do školky.

Výlet na Kazabrud

Kalendář nám ukazuje, že je středa 19. 5. 2021, sluníčko se snaží vykouknout za mraky a na nás čeká další vycházka, tentokrát jenom polodenní. V cíli této cesty už někdo z našich dětí byl třeba i se svými rodiči. Ale i tak jsme se všichni vydali po zelené turistické značce po silnici ke koupališti, k letnímu táboru a pak už jsme jenom pozvolna stoupali lesní cestou k vytyčenému cíli. Ano, cílem cesty byl Kazabrud ve výšce 516 m. n. m. V pořádku jsme k němu dorazili a rozhodli se jeden po druhém zdolat jeho vrchol. Vylézat jsme museli s velkou opatrností, protože přístup k vrcholu není nejlépe zajištěn. Pohled na Pecku ale stál za to. Viděli jsme na obzoru budovy, které známe z našich každodenních procházek po Pecce – hrad, základní školu, klikatou cestu ke koupališti, domy podél silnice do Bělé... Opět jsme měli štěstí na počasí, sice sluníčko příliš nesvítilo, ale zima nám nebyla a pršet začalo, až když jsme za sebou v mateřské škole zavřeli dveře. Výlet se vydařil.

Sportování v MŠ

Kromě každodenního cvičení jsme první týden v měsíci červnu pro děti uspořádali sportovní týden. Každý den jsme zkoušeli jinou disciplínu – běh, hod a hry s míči, skok daleký, zdolávání překážkových drah. Ke sportování jsme využili školkovou zahradu i školní hřiště ZŠ. Poslední den v tomto sportovním týdnu jsme ukončili vycházkou k Větrnému mlýnu do Borovnice.

Vycházka k Větrnému mlýnu – 13 km

Další celodenní vycházka nás dovedla až do Borovnice k Větrnému mlýnu. Z Pecky přes koupaliště, hráz rybníka Wolfák až k „obrázku“ – to byl první úsek naší cesty. Další úsek – přes les až na silnici do Borovnice a za chvíli jsme byli u cíle. Zde nás čekalo několik překvapení. Nejprve nás přivítal pan Chvojka, který děti seznámil, jak to v mlýně vypadá, jak a kdy se mlýn otáčí a mohl by mlít mouku. Odměnou za absolvování této naší cesty byl krásně malovaný kámen, který budou děti mít v mateřské škole jako upomínku na krásný výlet. A do třetice děti čekala i sladká odměna – krabice voňavých koláčků, které byly naší vzpruhou do dalších kilometrů při cestě nazpátek. Za druhé a třetí překvapení děkujeme mamince Markétce Vočkové, která

pro děti vše připravila. Po prohlédnutí mlýna jsme se vydali na cestu zpět ku Pecce. Ta vedla po silnici až k prameni potoka Javorka. U pramene na nás čekal opět oběd v přírodě. Dále jsme lesem pokračovali do Myší díry a od koupaliště zpět do MŠ. Tady nás již očekávali první rodiče. Tento den bylo sluníčko na nás obzvlášť hodné. Svítilo a hodně hřálo – asi mělo radost z malých turistů, kteří zvládli ujít trasu dlouhou 13 kilometrů. Vše jsme zvládli v pořádku.

Nejen vycházky a vzdělávání v přírodě, ale i ve třídách jsme pracovali

Kdo žije na dvoře? Kdo to ví, ten mi správně odpoví

I tak může začínat interaktivní dopoledne v MŠ, které bylo zaměřeno na seznamování dětí s domácími a hospodářskými zvířaty. Samozřejmě že všechny děti poznají psa, kočku, kozu, krávu..., ale pomocí připravených úkolů, které mohly samy navíc samostatně plnit, se jejich znalosti o trochu více zase rozšířily. Děti pracovaly s interaktivní včelkou Beet-bot, kterou musely naprogramovat, aby došla k dané hospodářské rodině. Na interaktivním panelu poznávaly zvířata podle zvuků, přiřazovaly je do dvojic, hrou procvičovaly matematické představy – spočítej mláďata, které má zvíře, od něhož lidé dostávají vejčka... Po zapnutí mluvícího skřípce musely děti poznat rýmovanou hádanku, která v sobě schovávala jméno hospodářského zvířete. Všechny děti se do aktivit zapojovaly. Práce s interaktivními pomůckami nám v MŠ pomáhá obohacovat naši každodenní práci s dětmi a děti ji mají rády a zvládají ji. Při práci se učí pracovat samostatně, ale i v malé skupině, kde je vždy potřeba se umět s kamarády domluvit.

I s neživou přírodou je zábava aneb Život s neživou přírodou

Po úvodním seznámení s tím, co si paní učitelka pro děti připravila a co je čeká, se děti rozdělily do několika skupin a pracovaly na různých stanovištích.

První skupina měla za úkol sestavit z kamínků obrázek, další si klacíkem nebo prstem kreslila obrázky do písku. Velice zajímavá činnost byla na třetím stanovišti, kde se prováděly pokusy s vodou. Děti si poměřovaly, ve které sklenici je vody nejméně, nejvíce, zda skořápka, papír či kamínek ve vodě plave či se potopí. Dále, jak voda chutná – sladce, slaneč či snad kysele? Děti se pustily i do práce s mikroskopem. Pomocí něho zkoumaly s paní učitelkou hlinu a poznávaly, co je v ní ukryto. Na posledním stanovišti je čekala oblíbená včelka Bee-bot, které naprogramovaly cestu a vyhledávaly obrázky, které patří do neživé přírody.

STOP – silniční a policejní kontrola

Ve středu 9. června 2021 se předškolní a starší děti naší MŠ vydaly se svými učitelkami na výlet. Nebyl to jen tak pěší výlet, ale byl koloběžkový. Ten den ráno si děti přinesly koloběžky a odrážedla či na nich do MŠ přijely. Všechny byly z domova vybaveny ochrannou přilbou a po seznámení s cílem výletu a obléknutí do bezpečnostních reflexních vestiček se vydaly na cestu. Cílem cesty byla cyklostezka do Bělé u Pečky. Abychom předešly případným pádům po cestě, děti věděly, že z kopce koloběžku povedeme, po rovině a cestu do kopce můžeme vyjet podle svých sil a schopností. A šlo se a jelo se. Cestou byly krátké zastávky, kdy jsme nejen čekali na pomalejší, ale stejně šikovné jezdce, nebo jsme plnili úkoly z dopravní oblasti – poznávali jsme dopravní značky, pozorovali další dopravní prostředky a řešili situace, s kterými bychom se mohli na silnici, cestách či chodnících setkat. Uprostřed cyklostezky se najednou přední jezdci zastavili a dál se nejelo. Co se stalo? Nehoda nebo porucha na koloběžce? Ani to, ani ono. Na cyklostezku vstoupil příslušník Policie České republiky a děti zastavil. Následovaly jeho otázky: Kam jedete? Máte v pořádku své tříkolky a svá odrážedla? Víte, jak se máte na silnici, na cyklostezce, na chodníku a vůbec při pohybu na komunikacích chovat? Pan policista byl odpověďmi dětí mile překvapen, a tak se s nimi dal do dalšího hovoru. Pomocí obrázků s dětmi řešil další situace v dopravním procesu, vhodnou formou dětem nastínil následky nedodržování dopravní bezpečnosti. Vyprávění bylo poučné a zajímavé a všem

se líbilo. Po rozloučení s policistou a převzetí dárků se děti ještě vydaly až na konec cyklostezky v Bělé. Na zpáteční cestě měly děti za odměnu „zmrzlinovou zastávku“ a pak je už čekala jen zpět cesta do mateřské školy. Děkujeme Policii ČR za uskutečněné setkání a přejeme si navzájem, abychom se setkávali pouze u takovýchto aktivit a aby pohyb nejen dětí, ale i dospělých na cestách byl bezpečný a bez dopravních nehod.

Na kole dětem

To byla akce, kterou jsme přišli podpořit na hrad Pecka. Zde byla ve čtvrtek 10. června před obědem naplánovaná zastávka cyklistů, kteří svoji jízdu na kolech po vytyčené trase přes celou naši republiku finančně podporují děti s onkologickým onemocněním. Naše děti vybaveny koloběžkami, píšťalkami, kreslenými vlaječkami, obrázky a i pro peloton naučenou básničkou se s velkou chutí pustily do fandění a povzbuzování projíždějících cyklistů. Pro děti to byl nevšední zážitek, když viděly cyklistu Josefa Zimovčáka na historickém kole vjíždět na cestu k peckovskému hradu a kolem něho několik desítek dalších cyklistů, mezi nimiž byl i Peckovák pan Josef Berger. Před příjezdem pelotonu děti svými kresbami vyzdobily asfaltovou cestu od parkoviště směrem ku hradu. A tak jsme mohli alespoň trochu zpříjemnit tuto dlouhou cestu cyklistů a povzbudit je v jejich záslužné aktivitě. Na nádvoří hradu se děti mohly s cyklisty vyfotografovat a pro vzpomínku na tuto akci děti dostaly do MŠ trikot s podpisem hlavního aktéra.

Milí čtenáři, až budete číst tyto řádky, budou mít předškoláci naší MŠ slavnostní rozloučení s mateřskou školou již za sebou. Konalo se na hradě Pecka ve středu 23. června v odpoledních hodinách. Za přítomnosti rodičů, prarodičů, paní starostky, ředitelky školy i jejich budoucí paní učitelky v 1. třídě proběhlo vše v pohádkovém duchu. Vždyť konečně i ta část života, kterou děti za sebou nyní zanechávají, byla jedna krásná pohádka.

O průběhu vás budeme informovat v dalším vydání Listů Peckovska. Mateřskou školu opustilo 14 předškolních dětí, na které po prázdninách čeká velká škola.

Hezké prázdniny, léto s těmi nejpěknějšími zážitky nejen předškolákům, ale i všem dalším dětem, rodičům a celému kolektivu mateřské školy.

přeje Jana Murdychová
vedoucí učitelka MŠ

Projekt Robo-rojení

Na začátku školního roku jsme získali dotaci KHK na projekt Robo-rojení. V rámci projektového dne děti pracovaly poprvé s ozoboty. Pak zaúřadoval covid. My jsme se ovšem nedali.

Součástí projektu měla být i velká přehlídka robotů, které děti mají doma, s názvem Máme doma robota. Vzhledem k situaci jsme ji museli trochu upravit a vznikl domácí projekt. Děti doma pátraly nejen po robotech, kteří jako robot opravdu vypadají, ale i po těch, kteří jsou maskovaní. Objevily toho spoustu. Tyto roboty děti vyfotily a fotky poslaly. Ve škole jsme z nich potom udělali fotografickou přehlídku.

Ve chvíli, kdy se nám žáci do školy vrátili, jsme rychle uspořádali závody týmů ozobot – programátor. Do závodů se přihlásilo 12 závodníků. Z příprave-

ných dílků puzzle sestavili trať a na ni vypustili na čas svého ozobota. Časy soutěžících byly výborné přesto, že někteří ozoboti zkoušeli trucovat.

Ke konci dospěla i práce se stavebnicemi robotů Mindstorm. Šikulové sestavili pohyblivé pásové vozidlo a slona, který chodí a hýbe chobotem. Akci natočíme na video a zveřejníme na stránkách školy.

A to vše pod hlavičkou dotace KHK v rámci projektu Robo-rojení.

Alena Müllerová

Na kole na dopravním hřišti

Den dětí, 1. června, si děti ze 4. a 5. třídy užily na dopravním hřišti v Nové Pace. Po teoretické výuce ve škole pod vedením p. Řeháčka si děti své znalosti, jak se chovat na kole při jízdě po silnici, vyzkoušely v praxi na dopravním hřišti. Vlastní jízdu předcházelo napsání testů s co nejmenším počtem trestných bodů. Pak následovala jízda na kole podle pravidel silničního provozu. Na dodržování předpisů dohlížel p. Řeháček z autoškoly, policistka a třídní učitelky. Děti se úkolu zhostily zodpovědně, snažily se, aby všichni svůj první řidičák opravdu dostaly. A to se jim také povedlo. A co jim k tomuto úspěchu popřát? Řídit se pravidly, dbát opatrnosti, ujet hodně kilometrů ve zdraví, pohodě, klidu a dobré náladě. Krásné prázdniny na na kole!

Monika Rejlová, Jana Morávková

ZUŠ MELODIE, s.r.o.

Hořice, Komenského 334

ZÁPIS KE STUDIU

ZÁPIS NOVÝCH ŽÁKŮ KE STUDIU
DO OBORŮ HUDEBNÍHO A TANEČNÍHO,
NA ŠKOLNÍ ROK 2021/2022 PROBĚHNE
ELEKTRONICKOU PŘIHLÁŠKOU,

KTEROU NALEZNETE NA www.zusmelodie.cz

Bližší informace: 603 555 688
zusmelodie.jahelkova@tiscali.cz

Školní výlet 5. tř.

V pátek 18. června vyrazili pátáci na školní výlet. Tentokrát za zvířátka do záchrané stanice zvířat do Jaroměře a do vojenské pevnosti v Josefově.

U školy jsme nastoupili do autobusu, který jsme měli sami pro sebe, ještě štěstí, protože jsme měli několik krabic s jídlem pro zvířátka, přes seno, tvrdé pečivo, psí a kočičí granule a konzervy až po piškoty a jogurty a pamlsky. Nikdo na naše čtyřnohé kamarády nezapomněl. A pak už jsme vyrazili směrem na Miletín a dál přes Velichovky, kde jsme si u lázní dali malou zastávku na svačinu. Potom jsme pokračovali v cestě a za chvíli jsme byli na místě, v záchrané stanici JARO Jaroměř, kde nás již čekali. Nejprve jsme předali naše dárky a pak už jsme se vydali na prohlídku od jedné voliéry ke druhé, u každé nám paní vyprávěla, proč se tam zvířátko dostalo, jestli má šanci se zpět do přírody vrátit, nebo jestli kvůli handicapu musí v záchrané stanici zůstat. Dozvěděli jsme se, jak se zachovat, pokud narazíme na opuštěné srnče nebo kolouška, jak pomoci ptáčkům vypadlým z hnízda. V jezírku jsme pozorovali žáby a čolky. Viděli jsme a mohli jsme si pohladit ježka, který bohužel přišel o jednu nožičku, šedou veverku, které pokáceli strom s jejím hnízdem, když byla mládě, mláďata rorýsů se zraněnými křídly, labutě se zraněnou nohou a křídlem od rybářských vlasců, čapí rodinku, kdy rodiče byli poraněni elektrickým proudem. Dál jsme nakrmili krkavce Rumburaka, pohladili divoké prase Růženu a mnoho dalších. Aleška si oblíbila užovka, která se mu obtočila kolem celého těla a ocas zavázala na uzel, aby jí neutekl. Tu bohužel někdo vypustil do volné přírody, protože ji už nechtěl jako domácího mazlíčka, stejně jako želvu, kterou našli opuštěnou v parku.

Čas rychle utíkal, sluníčko pálilo, a tak jsme pospíchali v naší cestě dál. Náš výlet pokračoval do vojenské

pevnosti v Josefově, kde pro nás měli připravený program Vojákem na vlastní kůži. Čekala nás průvodkyně v pěkném dobovém kostýmu, rozdělila nás do skupin. Rázem se z nás stali dělostřelci, minéři, velitelé, zásobovači a řemeslníci. Dostali jsme pracovní list, vešli do pevnosti, kde byl příjemný chládek, a pustili se do práce. Nejprve jsme dostali coby zásobovači zásoby surovin pro polní vojsko a měli jsme za úkol napsat jejich jména, čočka, hrách apod. pro nás bylo lehké, jenom jsme nepoznali jáhly. Jako řemeslníci jsme měli pět nástrojů, u kterých jsme měli určit, k čemu sloužily a kdo s nimi pracoval. Potom jsme dostali kahany se svíčkou, abychom viděli na cestu, a sestoupili do podzemí.

Minéři v podzemí zase museli poznat, co nepřátelská vojska na povrchu zrovna podnikají, aby věděli, jak odpálit nálož. Proto v dalším úkolu bylo z hluku na povrchu poznat, co se venku děje. Poznali jsem dusot kopyt koní, pochod vojáků, střelbu z děla a přesun vozů.

Velitelé museli mít přehled a vzdělání, takže nás čekalo zodpovědět otázky týkající se pevnosti, kdy

a kdo ji postavil, jak se jmenovala jeho matka, významná habsburská panovnice. Velitelé nás ještě měli dovést k tabulce s číslem 169, tento úkol byl pro nás velice těžký, protože asi trochu zapůsobil strach, jít bez průvodce a bez paní učitelky tmavými chodbami. Nakonec jsme tabulku zdárně našli, všichni jsme si oddechli a pokračovali dál. Dobrodružství ještě neskončilo, sfoukli jsme svíčky a úzkou chodbou, pouze po hmatu v úplné tmě, jsme došli do konce prohlídkové trasy. Takže jsme si opravdu vyzkoušeli, jak se vojáku v pevnosti žilo. Pro někoho to byla zkouška odvahy. Hurá, všechno dobře dopadlo, vyšli jsme na povrch,

kde u děla čekal úkol na dělostřelce, museli jsme najít dělové koule a pojmenovat části děla. Za každý splněný úkol jsme dostávali zlatáky, opravdové čokoládové. Jenom jsme je museli rychle sníst, protože v horku by nám dlouho nevydržely.

Zajímavý, poučný i dobrodružný výlet jsme zakončili zastávkou v Bílé Třemešné na zmrzlinu. Unavení, ale nadšení a spokojení jsme se vrátili do Pecky.

Velký dík patří také maminkám, které nám dělaly doprovod, p. Janovské a p. Jiráskové, zároveň hlavní fotografce výletu.

Monika Rejlová

Na kole dětem

Ve čtvrtek 10. června projížděl Peckou cyklistický peloton v čele s Josefem Zimovčákem na velkém historickém kole. Cyklotour Na kole dětem, kterou organizuje Nadační Fond Josefa Zimovčáka na podporu onkologicky nemocných dětí, letos vyrazila 2. června z Hlučína a skončila 12. června v Lanškrouně. 1 272 km ujeli v deseti etapách, během kterých navštívili spoustu měst a obcí.

V osmé etapě jejich kola projížděla Peckou. Protože jedou s myšlenkou na dobrou věc, děti ze základní školy i ze školky je povzbuzovaly. Děti z druhého stupně a část prvního stupně s mávátky a parapličky vytvořily před školou špalír, kterým peloton za vydatného povzbuzování projížděl. Na parkovišti pod hradem čekali na peloton dobrovolníci z páté třídy na svých kolech v ručně malovaných tričkách, kteří je doprovodili na nádvoří hradu. Podél cesty k hradu povzbuzovaly peloton další děti z 1. stupně v ručně malovaných tričkách s ručně vyrobenými mávátky. Velice bouřlivě povzbuzovaly i děti ze školky, které přijely na koloběžkách a ze všech svých sil pískaly na píšťalky. Pak se všichni přesunuli na nádvoří hradu, kde na cyklisty čekalo občerstvení. O poetický zážitek se postaraly děti ze školky, které cyklistům přednesly krásnou báseň o tom, jak svou myšlenkou pomáhají. Pak paní starostka převzala certifikát pro městys Pecka a zástupce Tělovýchovné jednoty Harant Pecka předal Nadaci Na kole dětem peněžní dar. Prvníci cyklistům namalovali děkovné obrázky, které jim pak také předali. Protože na cyklisty čekala ještě dlouhá cesta, po společném foto opět šlápli do pedálů a za bouřlivého mávání a pískání vyrazili vstříc dalším kilometrům.

Šťastnou cestu a děkujeme, že pomáháte.

Lenka Kupková

V úterý 15. června jsme nasedli do objednaného autobusu, který nás odvezl do nedalekého městečka Lázně Bělouhradu. Poblíž se nachází rybníček Pardoubek, kolem kterého jsou pohádkové sošky ze dřeva. Děti dostaly pracovní list s úkoly, které musely vyřešit. Součástí cesty bylo hřiště se zastávkami na cvičení, všechna cvičení jsme vyzkoušeli. Cestička s úkoly končila na hřišti u spící víly v ložce. Po svačince nás opět autobus naložil a odvezl nás do Zoo parku Stěžery.

V Zoo parku jsme měli objednanou komentovanou prohlídku. Dozvěděli jsme se zajímavosti o zdejších zvířátkách. Mohli jsme vidět pelikána, páva, želvu, buvola, antilopu, tapíra, zebra, poníky, kapybaru, dikobrazy, zmije, velblouda... To byla první část prohlídky. Po malé přestávce jsme pokračovali ve výukové místnosti, kde nám paní podrobně povídala o životě agamy vousaté a krajty. Oba mazlíčky jsme si mohli pohladit, zvládli jsme to všichni.

V závěru prohlídky se s námi rozloučili i krásní papoušci Ara. Na památku si děti koupily pamětní minci a některé se osvěžily nanukem.

Spokojeni jsme nastoupili do autobusu a ten nás odvezl zpět do školy. Cesta byla náročnější tím, že bylo velké teplo, ale všichni to zvládli a domů dorazili s kupou zážitků.

Lenka Kupková

Výsledky výtvarné soutěže pro děti

Knihovna Kryštofa Haranta zorganizovala pro děti a mládež výtvarnou soutěž s názvem **Život Kryštofa Haranta**. Soutěž byla vyhlášena u příležitosti připomínky 400. výročí popravy 27 českých pánů na Staroměstském náměstí, z důvodu probíhající pandemické situace elektronicky dne 29. března. Od té doby přicházely do knihovny příspěvky v podobě výtvarných děl, která splňovala toto zadání: „Výtvarně ztvárni, co tě na životě nejvládnějšího hradního pána na Pecce nejvíce oslnilo.“ Inspirací mohl být zajímavý osud Kryštofa Haranta (z doby jeho dospívání, z jeho cestovatelského období a sepsání slavného cestopisu, bylo možno ho

zachytit také jako skladatele a hudebníka nebo v období, kdy sloužil u dvora Rudolfa II. a možná mu prý i zachránil život, či z konce jeho života a cesty na popraviště). Celkem dorazilo **43 příspěvků**, které jsme rozdělili do čtyř kategorií.

K hodnocení soutěže jsme přistoupili elektronickou formou. Obrázky jsme naskenovali, vložili do formuláře a obeslali hodnotící komisi složené ze zástupců Pecky, dvou členů odborné poroty, kolegů knihovníků a knihovnic a dalších přátel našeho městečka. Všechny práce byly komisí ohodnoceny a byla jim přidělena první tři místa. V každé kategorii byly dodatečně uděleny ještě zvláštní ceny.

Porota rozhodla takto:

1. kategorie (žáci 11-13 let)

1. místo: Vladislav Stárek, 12 let, za výtvarné dílo bez názvu
2. místo: Antonín Plecháč, 11 let, za výtvarné dílo Kryštofa Haranta – popraviště
3. místo: Anna Müllerová, 12 let, za výtvarné dílo Putování Kryštofa Haranta

Cena odborné poroty:

Eliška Dlouhá, 12 let; Václav Rubáš, 11 let, za dílo s názvem Erb Kryštofa Haranta; Lukáš Jakubský, 12 let; Petr Kupka, 11 let, za dílo Erb Kryštofa Haranta a František Buriánek, 12 let.

Cena knihovny:

Natálka Svobodová, 12 let za dílo Červnové svítání

Cena za originální téma:

Tereza Burdejová, 12 let, za dílo Pamětní mince a Šimon Janovský, 11 let

Cena za originální ztvárnění:

David Sůra, 11 let, za dílo Rozbité zrcadlo Kryštofa Haranta.

2. kategorie (žáci 9-10 let)

1. místo: Johanka Zvercová, 10 let, za výtvarné dílo Kryštofovy nástroje
2. místo: Daniel Zlatník, 10 let, za výtvarné dílo 4 období Kryštofa Haranta
3. místo: Tomáš Kobrýn, 9 let, za výtvarné dílo bez názvu

Cena odborné poroty:

Daniel Křížek, 10 let za dílo s názvem Život Kryštofa Haranta a Matyáš Praus, 9 let, za dílo Hudebník Kryštof Harant

Cena za zajímavě barevné ztvárnění:

Valentina Hanhur, 9 let, za dílo s názvem Životní cesta a Matouš Tejchman, 10 let, za dílo Hrad Pecka

Cena knihovny:

Tereza Stuchlíková, 9 let, za dílo Kryštof Harant na cestách

3. kategorie (žáci 7-8 let)

1. místo: Fanda Hybš, 7 let, za výtvarné dílo Život Kryštofa Haranta
2. místo: Amálka Zvercová, 7 let, za výtvarné dílo bez názvu
3. místo: Tereza Jedličková, 8 let, za výtvarné dílo Život Kryštofa Haranta

Cena knihovny:

Nela Morávková, 7 let, za výtvarné dílo Život Kryštofa Haranta

4. kategorie (dětí 5-6 let)

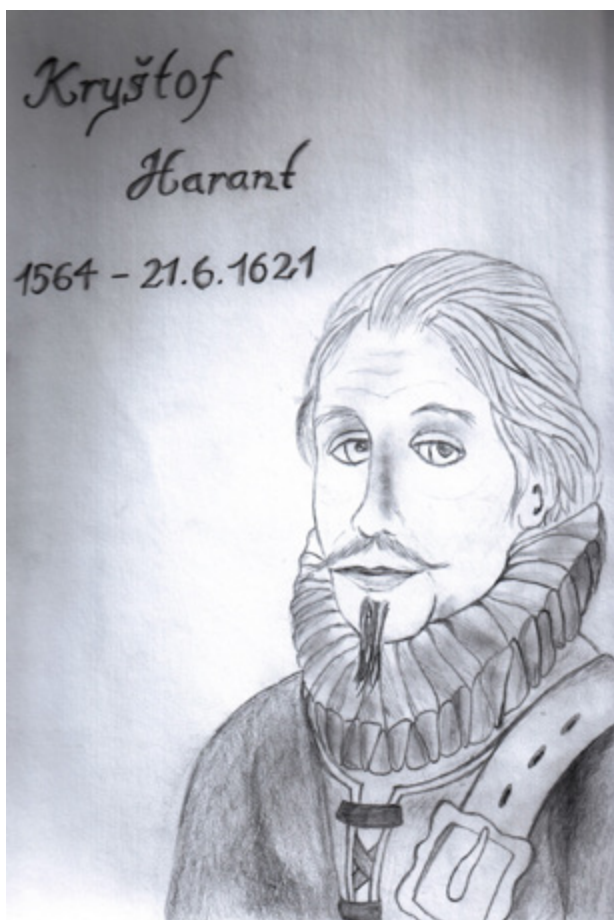
V této kategorii jsme se rozhodli udělit první cenu všem čtyřem příspěvkům:

1. místo: Josefina Murdychová (5 let); Aneta Hylmarová (6 let); Jakub Hudec (6 let) a Jakub Novotný (5 let)

Předávání cen probíhalo od 29. 6. do 1. 7. slavnostně v knihovně za přítomnosti žáků prvního stupně a dětí z mateřské školy. Originály obrázků jsou až do konce prázdnin vystaveny v dětském oddělení knihovny a tímto zveme všechny, kteří si chtějí krásná výtvarná díla našich dětí prohlédnout, k návštěvě knihovny po domluvě i mimo půjčovní dobu. Nejlepší obrázky jsou také vyvěšeny v naskenované podobě na náměstí ve vitrině knihovny a vytištěny na následující dvoustraně tohoto čísla Listů Peckovska.

Blahopřejeme všem vítězům a oceněným žákům a děkujeme jménem organizátorů za účast v soutěži. Všechny obrázky nás moc potěšily, každý byl zajímavý jiným způsobem a věříme, že i děti měly při jejich vytváření radost. Zároveň bychom chtěli poděkovat učitelkám, rodičům a všem, kdo se na soutěži s dětmi podíleli a motivovali je k účasti. Velmi si toho ceníme.

Lenka Knapová

a	c	f	g
b	d		h
	e		i

- a – N. Svobodová, 11 let
 b – V. Stárek, 12 let
 c – A. Müllerová, 12 let
 d – A. Zvercová, 7 let
 e – F. Hybš, 7 let
 f – J. Zvercová, 10 let
 g – T. Jedličková, 8 let
 h – D. Zlatník, 10 let
 i – A. Plecháč, 11 let

Nové knihy v knihovně

Chystáte se v létě dohnat čtení knih, na které jste neměli v zimě čas? Protože co může být více než lehnout si v létě do stínu a začíst se do skvělé knihy? V knihovně jsme jimi zásobeni a připravujeme je pro vás na míru dle vašich přání. Tentokrát se podíváme na výběr z novinek, které byly pořízeny v období března až června 2021.

Olga STEHLÍKOVÁ Kluci netančej!

Praha: Portál, 2019

Moderní příběh ze současné Prahy, ve kterém se několik dospívajících dětí popere se životem pro svou lásku k tanci a baletu a během příprav na taneční soutěž ukáže sílu tolerance, charakteru a výdrže. Parta obyčejných školáků milujících tanec je ve velkých přípravách na baletní soutěž. Během tvrdé tréninkové práce se nejrychleji odhalují pravé charaktery a odvaha. Děti tak poznávají, co znamená bojovat za svůj cíl, ale i s genderovými předsudky a díky výzvám projdou zajímavou životní etapou. Poutavou knihu sympaticky dotváří ilustrace Lukáše Fibricha.

Ivanka DEVÁTÁ Džungle v kuchyni

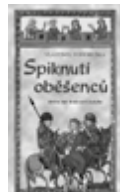
Praha: Motto, 2020

Humorné vyprávění o jídle a vaření, občas proložené kuchařskými recepty. Autorka s nadsázkou sobě vlastní probírá se čtenáři svůj vztah ke kuchyni od mládí až do dneška. Svě zážitky z oboru gastronomie pak zvýrazní českými i cizokrajnými recepty, které má pochopitelně osobně vyzkoušené. Příběhy tradičně úsměvné a vtipné.

Vlastimil VONDRUŠKA Spiknutí oběsenců

Brno: MOBA, 2021

Příběh z volného cyklu Hříšných lidí Království českého, kde v hlavní roli vyšetřovatele vystupuje královský prokurátor a správce hradu Bezděz Oldřich z Chlumu. Poblíž Benešova u Ploučnice buduje pro panovníka bratranec Marka z Vartemberka hrad Ostrý. Od počátku stavbu provázejí potíže, a proto Marek požádá o pomoc svého švagra Oldřicha z Chlumu. Jenže dříve, než se může svých povinností ujmout, je v Benešově zavražděn v noci rychtář a podle jeho ženy to udělali tři bratři a jejich sestra, kteří byli obviněni z lupičství a večer předtím byli oběšeni v Děčíně. Jenže těla oběsenců zmizela. Lidé jsou zstrašení a zvláště s královskými úřady nechce nikdo mluvit. Proti Oldřichovi z Chlumu se staví i vlivní příbuzní Hynka Berky z Dubé, kteří ovládají statky v okolí. Zlo jako by se vršilo a přibývají mrtví, zvláště na samotném Ostrém. Oldřich z Chlumu a jeho pomocníci musí tentokrát volit pátrání většinou v utajení.

Ken FOLLETT Večer a jítro

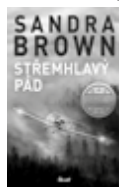
Praha: Euromedia Group, 2021

Píše se rok 997. Anglie čelí útokům Velšanů na západě a Vikingů na východě. Život je těžký a ti, kdo mají v rukou moc, ji tvrdě využívají a podrobují si spravedlnost, jak se jim zlíbí, často v konfliktu s králem. Králova moc je křehká, zákony se vykládají všelijak, a tak vládne v zemi chaos a krveprolití. V tomto nejistém světě vystupují do popředí tři lidé: mladý stavitel lodí, který sní o lepší budoucnosti, když zničující vpád Vikingů zcela zhatí život, v jaký on a jeho budoucí žena doufali; normanská šlechtična, která následuje milovaného manžela přes moře do nové země, kde zjistí, že tamní život se řídí otřesně odlišnými zvyklostmi; a schopný mnich, který sní o tom, že přeměnění své prosté opatství v centrum vzdělanosti obdivované v celé Evropě. Anglie se nachází na úsvitu středověku a tito tři lidé se ocitnou v nebezpečném konfliktu s nemilosrdným biskupem, který dělá vše pro nárůst svého bohatství a moci. Epický příběh citlivosti a rivalit, smrti a narození, lásky a nenávisti začíná...

Sandra BROWN Střemhlavý pád

Praha: Ikar, 2020

Thriller s romantickou zápletkou odehrávající se za dramatických okolností v severní Georgii v horách. Tam má namířeno pilot malého letadla, doručující záhadnou černou schránku, na kterou čeká více lidí, než by mělo. Když Rye, zkušený pilot, dosedne na zem po zásahu laserem, ukáže se, že s černou schránkou, kterou měl narychlo dopravit zákazníkovi, jsou spjaté velmi podivné okolnosti. Stejně jako s velmi půvabnou mladou doktorkou Brynn, odhodlanou podat pacientovi zatím neschválený lék na závažnou nemoc.

Charles MARTIN Ztracený příběh

Praha: Motto, 2019

Psychologický příběh o ženě, která utíká před svou minulostí. Zatímco se slavná a pohádkově bohatá hollywoodská herečka Katie Quinonová právě ocitá v nejhlubší krizi, muž s přezdívkou Sunday se už delší dobu straní lidské společnosti. Jeho jediný přítel ho přiměje, aby jel s Katie do Francie a odhalil její skutečný příběh, který zatím před celým světem skrývala. Je možné, aby si dva zlomení lidé začali navzájem pomáhat a nalezi z novu odvahy a chuť žít? Zachránit druhému člověku život může spasit ten náš.

Shari LAPEŇA Její konec

Praha: Euromedia Group, 2021

Kriminální román vypráví příběh šťastné manželské dvojice, která právě prožívá náročnější životní období. Stephanie a Patrik, bohatí a spokojení manželé, se nedávno stali rodiči krásných dvojčátek. Třebaže je oba péče o novorozence značně vysiluje, Stephanie s jistotou ví, že má všechno, po čem kdy toužila. Pak se objeví Erica, žena z Patrickovy minulosti, a s ní děsivé informace o jeho první manželce. Příběh plný stupňujícího se napětí a nečekaných zvratů

Jojo MOYESOVÁ Jako hvězdy v temné noci

Praha: Ikar, 2020

Romanticky laděný příběh se společensko-kritickým podtextem o několika ženách, které se společně vzeprou celospolečenskému předpokladu o životě ženy ve 30. letech 20. století na americkém venkově. Alice Wrightová doufala, že sňatkem s pohledným Američanem Bennettem Van Clevem unikne sešněrovanému životu v Anglii. Jenže ani její manželství, ani život v zapadlém koutě Kentucky se nevyvíjí tak, jak si představovala. Nadšeně tedy uvítá možnost zapojit se jako dobrovolnice do projektu takzvané Koňské knihovny, který má za úkol šířit literaturu a vzdělanost v odlehlých oblastech Appalačských hor. Alici, Margery a tři další odvážné ženy čeká cestování na koních nebezpečnou divokou krajinou, boj s předsudky místních lidí vůči ženám, přistěhovalcům i lidem jiné barvy pleti, ale také nádherné ženské přátelství, soudržnost i láska.

Elizabeth Canning BLACKWELL Dívky, které slyšely plakat moře

Praha: Fragment, 2019

Osudy tří žen, které se ocitly na jednom ze záchranných člunů při katastrofě Titanicu. Co je přivedlo na jeho palubu, jaké byly jejich následné cesty a co je později spojilo? Je 15. dubna 1912. Záchranný člun spuštěný z paluby Titanicu zachrání pouhých 16 osob, místo 65 pro něž byl určen. Tři dívky, každá se svým tajemstvím, jejichž životní cesty se krátce protly na palubě tohoto člunu a zachránily se uprostřed náruče ostatních cestujících mrznoucích v arktických vodách, toho neměly mnoho společného: Charlotta byla šikovná chudá podvodnice z Londýna s dobrodružnými sklony, Esme byla středostavovská Američanka vracející se s mužem ze svatební cesty a Anna odjížděla do Ameriky hledat štěstí z chudého švédského venkova. O dvacet let později zjišťujeme, jak katastrofa a jejich rozhodnutí v průběhu té strašlivé dubnové noci ovlivnila jejich životy.

Sochařské sympozium

V minulém i letošním roce jste si mohli všimnout, že ve venkovních prostorech hradu Pecka přibýly kamenné sochy. A pokud jste na hrad zavítali v ten správný čas, byli jste i svědky procesu vytváření, kdy na nádvoří různorodá skupina lidí sekala do kamene, stály zde různé umělecké instalace a informační stánek a tvůrčí práce probíhaly veřejně před vašimi zraky. Dělo se tak proto, že Kamenická Huť Chodovice ve spolupráci s hradem Pecka pro vás loni i letos připravili sochařská sympozia spojená s výstavou a dalším kulturním programem.

V roce 2019 to bylo sympozium delší, na hradě tvořilo 15 sochařů své figury na téma znamení zvěrokruhu. Vzniklo tak třináct soch zvířetníku od různých autorů do různých variant pískovce z blízkého či vzdálenějšího okolí a dvě plastiky doprovodné od organizátorů sympozia. Sochy jsou na hradě vystaveny od května loňského roku, jen z hradu postupně ubývají, neboť výstava je prodejní a krásné dílo z kamene zláká mnohého milovníka umění. Nelze ale říct, že by hrad byl prázdný, neboť během víkendového sekání a dalších krátkých ukázek se mistři Huti tuží a obohacují expozici o menší plastiky a drobné artefakty. Výstava Zvířetník probíhala na hradě Pecka až do konce října 2020, kdy budou plastiky převezeny do soukromých sbírek autorů. Sympozium a výstava Zvířetník byly pořádány za podpory sponzorů, především Kamenolomu Vyhnanov, Kamenolomu Lánov-Dubenec, kamenolomu Javorka, ale také soukromých firem z oboru – restaurování štuků Akant Art a kamenická projekční kancelář Kámen Engineering Hradec Králové. Za podporu děkujeme i hradu Pecka, obci Pecka a řadě drobných přispěvatelů z řad mecenášů umění i návštěvníků hradu. Díky všem pomocníkům a podporovatelům bylo možné nejen vytvořit patnáct plastik a zorganizovat dvouletou výstavu, bylo také možné uspořádat bohatý čtrnáctidenní program, kterého se zúčastnily hudební a divadelní soubory, ale také řada českých odborníků na problematiku kamene, archeologie a historie. Program proběhl včetně kamenického workshopu pro několik základních škol, něco se naučit a zkusit si práci s kamenem přišly i děti ze ZŠ a MŠ Pecka.

Na přelomu července a srpna 2020 pro vás Kamenická Huť Chodovice společně s hradem Pecka uspořádaly menší sympozium Dálky, kde sedm sochařů vytvářelo skutečnou lahůdku: lavičky se sochařskou výzdobou pro trvalé umístění v areálu hradu Pecka. Tématem tvorby byly dálky, kterými prošel Kryštof Harant během svých cest. Sochařská výzdoba laviček tak do areálu hradu symbolicky vrací špetku exotiky, kterou obsahoval Harantův dvůr. Tématy plastik byly Arábie, Egypt, Benátky a Španělsko. První tři jsou destinace, které pan Kryštof navštívil při svém prvním putování, které zvečnil ve svém slavném cestopisu. Do Španělska se potom vydal ve službách císaře na diplomatickou cestu, ovšem poutní místa také neopomněl navštívit. Cílem tvorby tak nebylo jen vytvořit čtyři tematické lavičky, ale také alegoricky a sochařsky vystihnout podstatu těchto destinací. Neobvyklou sochařskou výzvu přijalo sedm odvážlivců, vesměs profesionálních sochařů. Lavičky pak vytvářeli v týmech po dvou, výjimečně pak sólo.

Lavičku benátskou si vzal pod křídlo pořadatel, zástupce Kamenické Huti a kurátor sympozia Adam Rosa (Praha), který si do týmu přizval o mnoho zkušenějšího kolegu, grafika, sochaře a akčního umělce Rudorouse (Václavice). Adam sekal portrétní plastiku alegorie Benátek s korunou a gondolou v účesu. Rudorous obohatil lavičku proporční miniaturou katedrály San Marco. Společně pak vytvořili podstavce a tělo lavičky ve vzájemném kontrastu, avšak nikoli beze smyslu. Podstavec Adamovy sochy představuje divokou zdící skladbu budov italských měst, podstavec Rudorousův zase bloky kamene naházené v přístavních vlnolamech.

Lavičku arabskou realizoval tým složený opět ze zástupce Hutí, kamenosochaře a kameníka Víta Ryšky (Chodovice) a výrazné osobnosti současného sochařství Kristýny Kužvartové (Praha). Arabská lavička je také inspirována historií a architekturou, na jedné straně se týčí ukázka arabského stavitelství a ornamentiky, pozorný divák si může povšimnout, že Kristýna do sochy integrovala nejen stavební prvky, charakteristické okno a nápis v arabštině, ale i obličej arabského muže. Vítova socha představuje neolitickou stélu – zobrazení obyvatele pouště ještě hluboko předtím, než přišli Arabové a jejich kultura. Jedná se o volnou kopii skutečného nálezů, figurální stély z doby 4 000 let př. n. l. z lokality Ha'il na západě Saudské Arábie, jednu ze souboru pravěkých figurálních plastiky nacházených v široké oblasti mezi Jordánem a Jemenem. Socha představuje muže oděného pro přechod pouště.

Španělskou lavičku si vzal na starost sólo tvůrce Lukáš Řezníček (Plzeň), kamenosochař a kovosochař, profesionál, který se rozhodl, že se nechá inspirovat výtvarným vzorem charakteristickým právě pro Španělsko. Jeho lavička se skládá z dvou plastik, do kterých je integrována sedací plocha. Větší plastika je odlehčena prosekáním a nese pískovcový motiv hroznového vína. Pro zdůraznění obsahu je na většině plochy ozdobena obkladem z fragmentů různé keramiky, který je hojně užíván v architektuře významného španělského tvůrce Antonia Gaudího. Stejný obklad z fragmentů keramiky pak zdobí i motiv spirály na nižší oblé plastice, čímž dotváří dojem Gaudího organické architektury.

Lavičku egyptskou realizoval tým složený z nadějných mladých tvůrců Jakuba Matuška (Trnava) a Róberta Ferka (Bratislava), studenti sochařských

ateliérů, avšak už nyní schopní kamenosochaři. Jejich lavička je kompaktním dílem designu a užitého umění bez přečnickující sochařské výzdoby. Místo alegorických soch je zde použito stylových prostředků a reliéfu. Jeden díl lavičky je ve tvaru pyramidy, z boku

zdoben obličejem faraona, z frontální strany pak reliéfem egyptských posvátných znaků. Další díly jsou pravoúhlých tvarů s nízkými reliéfy ve stylu hieroglyfů. Na kamenných dílech je výjev, kterak si Kryštof Harant odnáší posvátného kouhoutu, a recept na želví polévku, které dostal darem od faraona a jeho ženy. Na dřevěné sedací části je pak výjev s panem Kryštofem, který do Egyptanům přináší české pivo.

Všechny čtyři lavičky vznikly během deseti dní na hradě Pecka a byly pevně osazeny v prostoru nádvoří, brány a věže Veselka. Kolektiv sochařů je daroval hradu a předal veřejnosti k užívání. Kámen na jejich vznik darovala Kamenická Huť Chodovice ze svých sbírek, velké poděkování pak patří obci a hradu Pecka za dary i ochotu pomáhat při organizaci. Děkujeme také kastelánovi Janu Murdychovi a hradnímu týmu za vstřícnost a dobrovolnou práci v průběhu sympozia, stejně tak technickým službám za jejich pomoc při stěhování kamene do hradu. Bez podpory a pomoci lidí z Pecky a okolí by sympozia ani nebylo. Během akce byla také na hradě osazena plastika Tanečníci od K. Karena, dar ze sbírek Kamenické Hutí. Srdečně zveme k návštěvě hradu, zhlédnutí plastik a nových laviček a doufáme, že sochy budou důstojnou ozdobou a obohacením Pecky o nová umělecká díla.

za kolektiv sochařů ze sympozia Dálky 2020
Adam Rosa – Kamenická Huť Chodovice

Harantův tajný pomocník

Každý z vás jistě slyšel o našem renesančním šlechtici – cestovateli a všemělovi. Procestoval půlku světa, prožil strhující lásku až za hrob, skládal vážnou hudbu a psal literární díla a ve své raketové politické kariéře, kterou ukončila až bělohorská ztráta, stihl například dobývat Vídeň, ale i Jeruzalém, kde si vysloužil rytířský titul. Také zachránil život habsburskému císaři a stal se pak na čas jeho miláčkem a komořím. Jeho jméno je Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic et cetera, pán na Pecce. Na ta tři poslední slova se často zapomíná, přestože s hradem Peckou je jeho život neodmyslitelně spojen a k okolnímu kraji má tento šlechtic i další vazby, neboť se přiznal do prastarého rodu Černínů z Chudenic.

Kryštof měl pověst alchymisty a mága. Všechno podle jediné události okolo vzniku jeho mocného hradu, pro který si vybral ostroh skalnatého kopce. Říká se, že Pecku pro něj postavili ďáblové takřka přes noc. Kryštof nepřivezl kameníky, nepřivezl zedníky ani nechytal po lesích poddané k práci. Prostě se jen se svými lidmi nastěhoval na vyhlédnuté místo, které předtím nechal řádně vysvětit. Pak tam jeho družina rozbila tábor a všechny zvědavce nevybíravě rozehnala do okolních vsí, ze kterých pocházeli.

Tu noc se začaly dít podivné věci. Po velké ráně, která se ozvala o půlnoci, se země několikrát otřásla a ráno na místě tábora zela hluboká jáma a v ní vyzděná sklepení, která zpocený kněz pečlivě světil a skrápěl. Já jsem to neviděl, ale Ondra, pasák ovcí, mi vykládal, že ho odtamtud pěkně rychle vystrkali, když se tam ukázal se stádem. Jenže on se jich nebojí a dneska tam půjde znovu a na just v noci, aby viděl, co se tam děje a kdo postavil ty sklepy, protože lidi to určitě nebyli.

A taky že šel. Nechal ovce ovce a pospíchal k vrcholu ostrohu. Po dvou stech krocích přestal utíkat a začal se skrývat. Tiše se plížil vychládajícím lesem a koukal po strážných. Žádní tam však nebyli, ani když se proplížil až k vrcholu zející díry.

Opatrně nakoukl dovnitř. Uviděl pana Kryštofa, jak si na dně jámy, na stropě klenutých sklepů, vykládá cosi se zakuklenou postavou. Stál u nich jen jeden ozbrojenec s pochodní, po ostatních jako by se zaprášilo. Kryštof a ten pekelník spolu rychle mluvili neznámou řečí, která Ondrovi zněla cize a staře, ale latina to nebyla, protože latinsky umí jejich poutník a tohle nikdy nepovídal. Kryštof něco popisoval, mával rukama a ukazoval okolo sebe. Zakuklenec přikyvoval a pak vstáhl ruce. Blížila se půlnoc. Země se zachvěla a Ondrovi se před očima začalo odehrávat neuvěřitelné divadlo, jaké nikdy neviděl.

Země se zachvěla podruhé a chvíli se nedělo nic, jen zakuklená postava se lehce pohupovala s rukama vztaženými k nebi. Pak se potichu jako berán-

ci přiblížily od jihu bloky vytrhaného kamene. Pluly vzduchem s majestátní lehkostí. To bylo nad Ondrovo chápání. Bloky kamene většinou se válejí po zemi, pokud zrovna neleží pevně v zemi uložené, a tyto se volně vznášejí vzduchem jako oblaka. A to nebylo všechno. Když bloky dopluly až nad trojici postav, zakuklenec začal opatrně gestikulovat, a kameny se začaly samy dělit, jako by je opracovávaly neviditelné ruce kameníků, a samy se skládaly do základů, stěn a schodišť, přičemž drobný prach a kaménky z opracování zabíraly místo malty.

Ondra viděl, jak se sama staví celá věž z bloků, které připluly vzduchem. Dokonce viděl, jak pan Kryštof stoupá po schodišti, které se mu samo staví pod nohama. Vnímá v přízračné elektrizující atmosféře, která se vzduch vždy jemně zachvěl, když rupnul další obrovský blok skály. Neslyšel ale ani hlásek. I jeho dech byl hluchý, jako by se to všechno odehrávalo hluboko pod vodou. Bloky se lámaly, škap odlétávala, menší kameny se skládaly do okének a ochozů, do ostění dveří. Bylo toho na něj moc, a proto už dál nic nesledoval a utekl.

O svém zážitku nikde nemluvil, i když ho všichni prosili, protože hrad byl vystavěn ve třech dnech bez pomoci jediného kameníka. Mlčel, nechtěl být za blázna, kdo by mu taky uvěřil, že se kameny samy dopraví na místo, opracují se a ještě se poskládají, kam patří. Ale do konce života se užíral otázkou, kdo byl onen neznámý skrytý pod kápí. Určitě to byl sám satanáš, kdo mu ty kameny nanosil. Dokonce je několikrát upustil, tam, co jsou teď na stránkách chlumu pole kamení, jak to ze vzduchu popadalo. Sám ďábel mu ten hrad postavil, to je jisté. A satan, to byl právě ten zakuklenec, kterého tam tehdy viděl.

Mocná a prastará čarodějka Eva Černínová z Chudenic se chvěla soustředěním, když vytrhla už asi osmý masiv kamení a silou vůle ho přibližovala k místu stavby. Šaty na ní se zachvívaly, bradavky jí jemně brněly. Telekinezi v takovém rozsahu dlouho nedělala a několik várek jí už spadlo. Naštěstí vět-

šinou do lesa. Z okolní noci cosi zaječelo jako tur, ona se lekla a celá várka, kterou zrovna opatrně přibližovala, spadla kdesi v dálce k zemi. Sklopila ruce a sundala si z hlavy protivnou kápi. Pohlédla na Kryštofa Haranta, co jí stál věrně po boku a snažil se tvářit statečně. Tvář mu osvětlovala pochoděň, kterou držel v ruce vystrašený strážný.

„Zase mi várka spadla, zakřičela kvícala a přestala jsem se soustředit,“ řekla omluvně.

Nevěděl, co na to říct, její síly ho vyváděly z míry a přesahovaly tolik, že nedokázal posoudit, nakolik to byla její chyba. Proboha, vždyť už dokázala mocí myšlenky přesouvat hory z místa na místo a zastavovat dělové koule. Na chvilku se zamyslel.

„Předstírat, že jsem mrtvá, bylo dobré rozhodnutí. Dávno by nás upálili,“ pokračovala Eva v nevyzpytatelné praktické úvaze ženské mysli, a když Kryštof mlčel, dodala: „Je mi trochu líto mých dětí.“

Povzdychla si a znovu vztáhla ruce k obloze, aby přenesla další várku kamení na své místo.

Literární zpracování jedné z lidových povídek o vzniku hradu, kde bývá za původce hradu ozna-

čován Kryštof Harant. Pecka má mnohem hlubší historii, byla založena mnohem dříve jako hrad strážící blízkou zlatou stezku a hranici českého království. Kryštof Harant hrad v roce 1612 vyžehnil svým třetím manželstvím s Barborou, vdovou po Karlu Škopkovi z Bílých Otradovic. Rod Škopků z Bílých Otradovic stojí pravděpodobně i za přestavbou hradu na renesanční palác, Kryštof stavbu zřejmě jen rozšířil a ozdobil. Původ tzv. „čertových polí“, která se objevují například na stránkách Chlumského hřbetu, je geologický, jedná se o obnažení pískovcových balvanů svahovou erozí.

Úryvek ze sbírky Podkrkonošských legend a pověstí Kdo chodí úvozem mrtvých

<https://www.kosmas.cz/knihy/205663/kdo-cho-di-uvozem-mrtvych/>

<https://www.youtube.com/watch?v=YwsANpws17A>

Hynek Daniel Janoušek

Krádež ponožek

Stalo se vám někdy, že jste nemohli najít ponožky? Mně se to stávalo pořád. Ať jsem hledala, jak jsem hledala, nikdy jsem je už nenašla. Proto se nebylo čemu divit, když jsem šla do školy s každou ponožkou jinou.

Bála jsem se, že je možná krade nějaký bubák nebo skřítek. Proto jsem radši všude s sebou nosila baterku. Ale i přesto, že jsme prohledaly s mamkou celý dům, tak jsme žádného skřítku nenašly. Ani ponožky nebyly k nalezení. A tak jsme začaly kupovat nové, ale i ty mizely. Nevěděly jsme si rady. Hledala jsem nějaké stopy, jež by nám prozradily zloděje. Ale podle všeho mu bylo jedno, jaké ponožky ukradne. Jestli modré, bílé či pruhované, nové nebo staré. Bylo mu jedno, jestli byly špinavé nebo vyprané. Opravdu nám to dlouho vrtalo hlavou. Až jednou v noci jsem něco zaslechla. Znělo to, jako když se někdo s někým pere. Zvuk vycházel z obývacího pokoje. Bála jsem se, že je to strašidlo, co si přišlo pro další ponožky! Chtěla jsem zavolat maminku, ale ta byla té noci v práci. Nakonec mi to nedalo a vylezla jsem z pod deky. Opatrně, aby mě nebylo slyšet, jsem došla do obývacího pokoje. V ruce jsem strachy mačkala baterku tak pevně, až mě z toho bolela ruka. Nevšimla jsem si toho a s baterkou stále

v ruce jsem vyrazila hledat majitele zvuku. Musela jsem v té tmě projít skoro celý pokoj. Bála jsem se rozsvítit, abych stvoření nevylekala. Nebo jsem se možná jen bála vidět, jak vypadá. U gauče jsem zaslechla ten zvuk znovu. Byl blíž, ale tentokrát to znělo spíše jako vrčení. Strachy jsem došla ke gauči a začala jsem hledat, kde je to, co ty zvuky vydává. Na první pohled, to nebylo vidět, a tak mi chvíli trvalo, než jsem si všimla v té tmě škvíry za gaučem. Posvítila jsem si baterkou, když v tu se tam něco pohnulo. Lekla jsem se tak, až jsem si sedla. Bála jsem se toho, co tam je. Moje zvědavost, ale chtěla stvoření zahlédnout pořádně, a tak jsem začala posouvat gauč od zdi. Dalo mi zabrat, než byl gauč dostatečně daleko, abych se za něj podívala. Posvítila jsem si baterkou a to, co jsem tam zahlédla, mě rozesmálo. Nebyl to žádný skřítek, co mi kradl ponožky, ale jen náš malý pejsek. Díky své velikosti se za gauč vešel a nebyl tam sám. Okolo něho byly zmuchlané a poslintané ponožky, které tak záhadně mizely.

Pejsek je bral, když jsme se nedívali, jen aby si s nimi pak tajně hrál.

Marie Baudischová

Perníková chaloupka aneb Jak to bylo dál

Když se Jeníček a Mařenka šťastně vrátili domů s pokladem, který ukrývala zlá perníková bába, otec nakoupil za zlaté šperky kravičky, kůzlátka a selátka, aby už se nikdy netrápily hladem. Zbytek pokladu uložil do truhly a přemýšlel, co dalšího by si měl pořídit, aby si on i děti nestýskali, když přišli o milovanou maminku. Mařenka se oháněla v kuchyni a všechny domácí práce hravě zvládala. Tatínek byl rád, jelikož macechu dětem nepřál. Báť se, že by si ho žena vyhlídla jen kvůli majetku. A své nebožce slíbil, že si do chaloupky žádnou novou ženu nenastěhuje. Z Jeníčka vyrostl zdatný kovář. Jednou se ve vsi opil a vyrazil, že doma ve světnici v truhle má poklad. Chvástal se, že by si mohl koupit celou hospodu. Vyprávěl o začarovaném lese a perníkové chaloupce. Nikdo mu nevěřil a smáli se mu, že ho chytá fantas. Rozpravu vyslyšel pod otevřenými okny hospůdky loupežník přezdívaný Belzebub. Zrovna se chystal uloupit z protějšího plotu slepice na večeri. Nechal slepice slepicemi a nenápadně sledoval Jendu až domů. Pár metrů od chaloupky Jenda zakopl o kámen. Belzebub pohotově přiskočil a pomohl mu vstát. Jenda se divil, co tu dělá uprostřed lesa, ale loupežník mu napovídal, že zabloudil a rád by někde přespál. Jenda ho tedy pozval dál. „Ale to ti povídám, musíš odejít dřív, než vysvitne slunce, abys

nevydělil Mařenku, když ráno půjde krmit zvířata.“ „Určitě, kamaráde, spolehni se,“ usmíval se Belzebub pod vousy. Ráno Mařenka našla ve světnici truhlu prázdnou. „Asi jsem nechal otevřené okno, liška sem skočila a šperky ukradla,“ vymýšlel si ustrašený Jenda. „Já ti dám lišku, tak si jdi do lesa tu svou lišku najít a nevracej se, dokud poklad nepřineseš zpět,“ zlobil se tatínek. Jenda bloudil lesem, prochodil všechny skály, jeskyňky a nory, ale poklad ani Belzebub nikde. Už to chtěl vzdát a vrátit se domů, když v tom zaslechl koňské zařehotání. Lesem projížděla překrásná zlatovlasá princezna. Princezna si ho všimla a hbitě seskočila z koně. „Co tu pohledáváš, tuláku?“ „Hledám ztracený poklad, princezno.“ „Poklad tady? Pojď se mnou na zámek, potřebuji nového sluhu. Tam tě odnaučí myslet na poklady.“ Jenda se chvíli rozmýšlel, ale vlastně proč ne. Jako sluha si vydělá pár zlatáků a aspoň nepůjde domů s prázdnou. Princezna byla panovačná a pyšná a Jendovi se stýskalo po domově. Po roce už měl konečně vyděláno a mohl se vydat do rodné chaloupky s plným měšcem zlatých dukátů. Tatínek s Mařenkou se radovali. Tatínek slíbil, že Jeníčka už nikdy nevyžene, a zlatáky pečlivě schoval do truhly a dal na ni pro jistotu zámek.

Alena Nedomová

Chatička

Konečně se oteplilo a já se vydala k nedaleké přehradě. Večerní plavání miluji. V jemných vlnkách a fascinujícím pohledem na západ slunce jsem se trochu zapomněla.

Začínalo se stmívat a já se pomalu vracím z koupání domů.

Když mímám dřevěnou chatu po místních myslivcích s polorozbořenou terasou, zarazí mě, že je otevřené okno. Zdá se, že tam vidím světlo petrolejové lampy. Zrychlí se mi tep. Mám touhu se tam podívat. Zároveň se bojím. Náhle v okně zahlédnu mužskou postavu. Naše pohledy se na okamžik střetnou. Je vysoký, černovlasý a má modré oči. Leknu se a utíkám do tmy.

Kdo je ten krásný neznámý a kde se tu vzal?

V noci nemohu usnout, už aby bylo ráno, přeji si.

Druhý den jdu k přehradě už dopoledne. Blížím se k osudné chatě a už z dálky vidím záhadného kluka.

Je ke mně otočený zády a natírá modrou barvou rám okna.

Na sobě má hnědé bokové pracovní kalhoty, potřísněné modrou barvou a bílé tílko. Tají se mi dech. Srdce mi prudce buší.

Co se stane, až se otočí? Co mu mám vlastně říct? Zmateně se rozhlížím kolem.

„Dobré ráno, slečno, jdete si zaplavat nebo mi pomoci?“ říká pobaveně.

„No... jdu se trochu smočit,“ koktám a cítím, jak rudnu.

„Škoda, já už myslel, že mi Bůh seslal pomocnici.“

„Co tu děláte?“ osměluji se.

„Natírám,“ směje se.

„Vy tu budete bydlet?“

„Kdepak. Je tu pěkně. Rozhodl jsem se chatu opravit pro místní katolické děti a mládež.“

„Něco jako klubovna, to by bylo fajn,“ říkám.

„Třeba. Chodíte na náboženství?“

„Já... chodila jsem asi čtyři roky, pak mě to přestalo bavit.“

„Velká chyba, snad vás to zase začne bavit, pod mým vedením.“

„Vy jste farář?“ vyhrknu.

„Od příštího měsíce budu váš místní farář. „Jsem Marek Javůrek,“ podá mi srdečně ruku.

„Monika. Můžete mi tykat, nejsem na gymnáziu, kde si všichni vykaží.“

Tak hezký chlap a musí být farář? Může mu být tak něco přes třicet, pomyslím si.

„Jak vám mám říkat?“

„Klidně Marku, Moniko.“

Byla jsem jím tak okouzlená, že jsem si nevšimla přicházející tety.

„Co to má znamenat? Vybavuješ se tu s neznámým, polonahým mladíkem. Co kdyby tě zatáhl do chaty? Máš rozum?“ metá blesky teta.

„Nic tu nedělám, jdu už domů.“

„To bych si vyprosila. Na kluky máš spoustu času, že se nestydíte. Svádět mladé děvče. Je jí čtrnáct, mladej pane.“

„On je farář,“ vysvětluji.

„Ale, povídali, že mu hráli. O tom bych snad musela něco vědět. Náš pan farář Kolečko je sice v nemocnici, ale určitě se brzo vrátí,“ povídá teta.

„Bohužel už nebude moc kázat, je těžce nemocný, mladá paní. Jmenuji se Javůrek a v září se stěhuji na místní faru.“

„Opravdu? A proč jste v tílku, když jste farář?!“

„Omlouvám se, jestli vás to pohoršuje. Mám dovolenou a takhle se cítím dobře.“

„A co chudák to děvče, nevidíte, jak na ni působíte?“

„Ano, ale to je součást dospívání. Myslím si, že Monika je rozumná a včas jsem jí vysvětlil, kdo jsem a jaké mám poslání.“

„Mně se to stejně nelíbí. A co tu vlastně vyvádíte?“

„Chci to tu trochu poopravit, pro děti.“

„Ale, to je jiná. Proč jste s tím nešel na úřad, seslali by vám brigádníky.“

„Já tam byl, ale řekli mi, že můžou až na podzim.“

„Nesmysl, já to zařídím.“

„Děkuji, jste laskavá.“

„Tak nashle a ty, Moniko, upaluj domů,“ říká teta.

Teta musí být všude. Takový trapas! Ale zařídí brigádníky, takže i já s mládeží ze školy můžu pod dospělým dohledem pomáhat.

U chatičky trávíme konec léta. Naši tátové naváží nepotřebné staré stoly a židle. Kluci je brousí a holky radostně natírají na modro. Stavíme si bytelné ohniště a večer co večer opékáme vuřty, nebo letní jablka. Pan farář Marek nám při ohni vypráví poutavé zážitky z jeho dalekých cest, ale i zajímavé biblické příběhy.

Jen my holky občas vzdycháme, když se příliš dlouho díváme na Markovu mladistvou, charismatickou tvář.

To jediné nás trápí.

Alena Nedomová

Z Kalu a Val, ze země Bojů, do Kymerska a zpět

Kal i okolí vísky je místo zvláštní a magické. Již od první chvíle, kdy jsem měl to štěstí v kraji přebývat, je tomu již čtvrt století, jsem s tímto kouskem země cítil zvláštní pouto – povídá se, že taková místa v útrokách skal a zeminy chovají pletence dračích žil, že jimi proudí krev naší mateřské planety o něco silněji, zdravěji, mocněji než ve většině míst jiných.

Ono pouto, jež cítím doposud v samém nitru své bytosti, jsem si poprvé se zatajeným dechem uvědomil, když jsem stanul na Valech, ve starobylé stavbě našich předků, Keltů a posléze Slovanů. Ačkoli jsem se narodil v Praze, má rodina je v obou větvích spřízněna s horaly a lidem podhorským, krušnohorským, šumavským a krkonošským, avšak těžko říci, nesou-li se pocity spříznění s místem řečišti krve rodové.

Zvláštní je, že podobné pocity ve mně budila místa Kalu a Peckovsku na míle mil vzdálená, v Kymersku (anglicky Wales) na západě Velké Británie, kde jsem rovněž bydlil a po mnoho let pracoval a studoval. V duchu si říkám: Bůh ví, možná mě má vlast, země keltského kmene Bojů, jež je mnohými považována za pravlast všech keltských kmenů, jejichž civilizace, jazyk a kultura se v 1. století před Kristem rozpínaly z dalekého Irsku přes celou západní, střední a východní Evropu až do Turecka, že mě má vlast přivedla z Kalu právě tam, do jedné z posledních výsep keltského živlu na světě, kde se doposud mluví jazykem spřízněným s řečí našich dávných předků.

Z té v naší slovanské mateřštině přežívá jen hrstka slov a místních jmen, jako např. břečka ve smyslu „sladké pivo“ a snad i jméno naší nejbájnější hory Říp. Po Bojích, po lidu, jehož jméno podle jednoho výkladu souvisí zvláštní shodou náhod hláskoslovných změn s českým slovem boj, po těch tvrdých lidech, kteří odolávali tlaku římského imperia v porovnání s jinými národy a kmeny až neuvěřitelně dlouho, po středoevropském lidu, jenž nám dal latinské pojmenování naší země Bohemia, jako by se zem slehla, zdá se; avšak v místech, jako jsou Kal a nedaleká Vala, člověk cítí, že to možná není tak docela pravda. Když stojím na Valech, v té starosvaté tišině světa, jsem na pochybách, neodkazuje-li toto prastaré jméno k čemusi jinému než náspu či hradbě, není-li toto původně latinské slovo v posledku povrchním pojmenováním místa, jehož původní lidské a přírodní hodnotě později přichází, Germáni a Ří-

mané, tak docela neporozuměli. Když stojím na Valech, cítím, že se ocitám v sakrálním prostoru, kde vládne bezčasí, nebo kde při nejmenším čas plyne jinak než jinde. Když stojím na Valech, v pravých úhlech objatých starými stromy, cítím se stejně jako na podobných místech v Kymersku, v daleké Británii. Vala jsou v mé mysli hradbou, hrází, jež brzdí tok času, dávnou bojskou svatyní, keltským nemeton, přírodním chrámem, kde se naši předkové vztahovali k božství, k tomu, co člověka přesahuje. Nemeton, jež se v kymerském žalozpěvu na poslední hrdiny boje proti krutým nájezdníkům z roku 600 po Kristu, objevuje v půlverší molut niuet, „chvála cti, práva, proslulých reků a svatých míst“.

Vsadím se, že poštěstí-li se vám, milí čtenáři a krajané, kteří Vala znáte jako své vlastní dlaně, poštěstí-li se vám stanout na podobných místech v Kymersku, ucítíte tah onoho zvláštního pouta se zemí, jež se tu snažím neuměle popsat. A proto vám zde přikládám malý slovníček kymerských výrazů, které by se vám mohly hodit při vašich prázdninových toulkách, jež vás třeba zavedou i do Kymerska, do země našich vzdálených příbuzných.

Slovníček

Cymru [kamri] Kymersko

Croeso! [krojso] Vítejte!

Bore da! Dobré ráno!

Shwmae? [šumai] Jak je? Dobrý den! Ahoj!

Klára / Milan dw i. [du i] Já jsem Klára / Milan.

Diolch. [dyolch] Díky. Děkuji.

Da boch chi. Nashledanou. Sbohem.

Cymraeg [kamrajg] kymerstina (anglicky Welsh)

Nos da! Dobrou noc!

Taraaa. Ahoj. Čau (při loučení)

Hynek Daniel Janoušek

Literární křížovka

V tajence je ukryt psychologický román české autorky, v němž se hraje o záchranu jedné ne snad vysloveně šťastné, ale přesto dosud funkční rodiny. Správné znění tajenky z Listů Peckovska 1/2021 je: Za sny.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A										
B										
C										
D										
E										
F										
G										

Vodorovně:

A. Rodič; pocta; B. 1. díl tajenky; anglicky: Jelen; název písmene R; C. Šachový výraz; tryska; 2. díl tajenky; D. Anglicky: Takže; Slovensky: At; ukazovací zájmeno; obruba; E. 3. díl tajenky; blízká krajina; F. Srdeční tepna; česká mlékárna; G. Značka dusíku; solmizační slabika; 4. díl tajenky;

Svisle:

1. Obilnina; kyrgyzské sídlo; 2. Tebe; vodní rostlina; 3. Italský prozaik (Umberto); římský císař; 4. Jablečné víno; zn. Thalia; 5. Milenka Boha lásky; iniciály Nobela; 6. Kolínská tiskárna; klobouček; 7. 5. díl tajenky; poškození stromů; 8. Německy: Lhostejný; kód letiště Ontario; 9. Vidina; cizí mužské jméno (zdrobnělina); 10. Druh vína; římskými číslicemi: 50; Pomůcka: Egal; Elia; Elo; Kan; stag

Sudoku

Cílem hry je doplnit chybějící čísla 1 až 9 v tabulce tak, aby platilo, že v každém řádku, v každém sloupci a v každém z devíti čtverců jsou použita vždy všechna čísla jedna až devět, ovšem každé číslo jen jednou. Pořadí čísel není důležité.

3	6			7	2			
9				8				6
	1				4	2	8	3
	7		8					1
	2		9	3		4	5	
5	9			1				8
				4		5	6	
2		9	7					
6		4	3	5		7	1	

Zpracovala
Jana Knapová

Zasněný básníř

Chtěl bych být Hynek Mácha,
v jezeru se denně cákat.
Chodit do hor, skal i jeskyní,
poslouchat ticho, když se vše zelení.
Je to má touha verše psát.
Pod hvězdnou oblohou sladce spát.
Mám to zkusit přátelé?
Koupím si blok, tužku a bude mi vesele.
Psát umím a čist taky.
Proč mít před poezií strachy?
Napiší hezkou básničku
pro moji milovanou českou zemičku!

Alena Nedomová

Na kole dětem již po dvanácté

Rozjíždíme dvanáctý ročník cyklotour Na kole dětem, zvláštní v tom, že se jedná o reprízu ročníku 2020. Vloni jsme kvůli koronaviru jeli v omezeném režimu s tím, že je to zkouška na rok 2021. Letos to vyšlo tak tak, ale vyšlo to, omezení velkou měrou ppadla, ač to bylo na poslední chvíli, tvrdé jádro nezaváhalo. Kdo mohl a nebyl v nucené izolaci (jako například náš výborný fotograf Ivoš Dvořák, jehož synek přinesl covid ze školy), sedl na kolo, do auta či vlaku a vyrazil do Hlučína, na start letošní tour.

V Hlučíně jsme se všichni přivítali (mnozí se ovšem vidáme častěji než jednou v roce, protože spolu mezi jednotlivými cyklotour vyjíždíme sem tam na kole), užili si díky zpoždění rychlíku svižnou rozcvičku na náměstí. Na start nás přijel podpořit Karel Loprais s manželkou, který nás doprovázel se svojí tatříčkou až do cíle etapy do Kopřivnice.

Svítilo nám sluníčko a cesta ubíhala raz dva. Za dosavadní existence cyklotour se nám podařilo vybrat více než 14 milionů korun a přispět na rekonvalescenci několika tisícům dětí. Že na konto přispěla i města, v nichž jsme se zastavili, můžete vzít jed. Kolik? Tolik, kolik mohla, větší víc, menší méně, všechna s upřímnou snahou pomoci. Ale nebojte, naše účty, příjmy a vydání jsou veřejná a lehce dostupná. Všem děkujeme.

Ze severní Moravy jsme se přesouvali přes jižní Moravu, jižní Čechy, Prahu, Pecku až do Orlických hor. Lidé a děti se do pelotonu přidávali, až nás bylo tolik, že se to ani spočítat nedalo. Petr Koukal senior, tradiční účastník, to odhadl přesně: prý nás je jako zrzavech mravenců. Půldruhé stovky určitě, někdy víc, někdy méně, jak se kdo kde přidal.

Jeli jsme i přes Slušovice, kde byla milá zastávka s občerstvením. Nám starším vytanula na mysli bývalá sláva JZD Slušovice. Kdepak ty loňské sněhy jsou... Cíl druhé etapy byl ve Slopném, skoro na hranicích se Slovenskem. Co znamená Slopné? Zkušenosti tomu rozumí. Je to kraj slivovice. Vesnička Slopné má 557 obyvatel. Náš kamarád Pavel ze Slopného obešel se svojí ženou celou vesnici, stavení od stavení, a vysvětlil obyvatelům vše o projektu Na kole dětem

a získal na pomoc nemocným dětem úctyhodných 127 000 korun. Vyprávěl, že jej nikde neodmítli. Místní pojali zastávku cyklotour jako svátek obce. Celá vesnice hodovala za zvuků svižné muziky místní kapely. Podobné to bylo i na jiných průjezdných či konečných zastávkách tour. Třeba Družec na Kladensku nebo Zichovec u Slaného.

Projeli jsme jižní Moravou přes obce známé hlavně díky vínu jako Čejkovice, (kde zrovna probíhala akce Otvírání sklepů a my museli na tak krásnou akci zapomenout), Velké Pavlovice, Bzenec, Hodonín a třeba i Tvarožná Lhota, kde měli kromě vína i vynikající koláčky, jak jinak než tvarohové.

Na cyklotour se člověk setká s různými lidmi, kteří prošli různými příběhy a osudy, které nás stmelují. Jeden z takových lidí se objevil v Jindřichově Hradci, jmenoval se David Javorský, asi úspěšný člověk, žije v obci Řípec, má firmu a buduje dřevostavby. Přijel na krásném kole. Jenomže život není maková buchta. Vloni mu zemřela manželka na rakovinu, zůstal se dvěma kluky sám, jednomu pět, druhému sedm let. Svůj příběh popsal na sítích, postavil cyklistický oddíl s iniciálami své zesnulé ženy Marcely v názvu, opatřil a zaplatil dresy a vyzval členy, aby cenu dresu určili a ohodnotili dle vlastního uvážení. Nakonec se sešlo 16 tisíc, které nám na zastávce ve Veselí nad Lužnicí trochu stydlivě s rozklepaným hlasem předal. A sedl na kolo a zase jel, to víte všední den, firma, dvě děti... A teď si stěžujte, že jste nemohli během koronaviru do hospody. David sklídl veliký aplaus.

Blížíme se k našemu kraji, v cestě je Praha, kterou přejíždíme celou. Před Prahou mám vždy re-

spekt. Dokonce jsem měl i myšlenky, že na Zličíně skočím na metro a vystoupím v Letňanech. Nešlo mi o kilometry, ale strach z nástrah, které doprava po Praze nabízí. Nechybělo moc a málem jsem si ustlal u Karlova mostu. Na kostkách mi uštěřilo zadní kolo a přední směřovalo do tramvajové koleje. Měl jsem štěstí a ustál to. Kdyby ne, bylo na co vzpomínat.

Ve čtvrtek 10. června se setkáváme na náměstí v Sobotce. Před námi je krásný kopec Kozákov. Slunce svítí, lehce profukuje větrík. V hlavě mám myšlenku, že si to chci užít a nenechat se odpárat na Kozákov. Stoupá se dlouho, dá se říci, že už z Rovenska pod Troskami. Na startu se s námi objevil i exministr zahraničí Tomáš Petříček. Na Kozákov jsme jeli spolu vpředu. Musím přiznat, že podal velmi dobrý výkon. Co k tomu říct, vždyť je to mladý kluk. Po Kozákově nás čekala příjemná zastávka v Chuchelné. Z Chuchelny jsme pohodovou jízdou jeli na Pecku. Ve Staré Pace vytáhl Láďa Harčarik žáky celé školy k silnici, všichni mohutně fandili s deštníky. Blíží se Pecka. Za sebou slyším, jak se někdo ptá: „Tam jedeme?“ Ti, co byli loni, tak říkají: „Ano, až nahoru.“ Milé přivítání začalo u školy, kde děti hlasitě fandily. Naši jezdci, ti skalní, se těšili, že povzbuzování dětí mají za sebou. Šeredně se spletli. Na hradě nás čekalo povzbuzující peklo s dětskými píšťalkami. Paní učitelky a děti: „NÁDHERNÉ.“ Přeji to všem prožít. Na hradě nás čekalo mnoho dětí, výborné občerstvení a skvělá at-

mosféra. Na jižní Moravě to bylo také hezké, té nemůžeme konkurovat. Historicky jsou jinde, děti jsou v krojích, mají dětské cimbálové soubory a trochu jiný folklór. Ale Jihomoraváci se před námi uklonili a řekli: „Pecka má srdce“.

Škoda, že to bylo v pracovní den a nepřišlo více našich obyvatel.

Z Pecky jsme opět vyzkoušeli kapky deště, terénní vložku u Kuksu a po 154 kilometrech byli v cíli.

V Orlických horách jsme to dle plánů v klidu dojeli. Občas sice s ledovou sprchou za přispění hromů a blesků, ale šťastni.

V nohách jsme natočili asi 1 400 kilometrů za deset dní. Pomohli jsme těm, kteří to potřebují. Na závěr bych řekl: „Ti, co mají štěstí, jsou zdraví, mají mnoho přání, pro které, když něco udělají, se jim splní. Ti, co mají toho štěstí méně, mají většinou jedno přání...“

Jako účastník již dvanáctého ročníku projektu Na kole dětem bych chtěl poděkovat vedení radnice, paním učitelkám školky a školy, kastelánovi a všem, kteří se o vynikající atmosféru přičinili.

Již se připravuje 13. ročník, který pojede pravděpodobně ze západu na východ přes kraje republiky, kde se ještě nejelo.

Josef Berger

Cyklotour 2021

2. červen prolog:

Hlučín–Kopřivnice
73 km

3. červen 1. etapa:

Kopřivnice–Slopné
115 km

4. červen 2. etapa:

Luhačovice–Bzenec
115 km

5. červen 3. etapa:

Bzenec–Ivančice
127 km

6. červen 4. etapa:

Ivančice–Jindřichův Hradec
123 km

7. červen 5. etapa:

Jindřichův Hradec–Březnice
118 km

8. červen 6. etapa:

Březnice–Zichovec
118 km

9. červen 7. etapa:

Zichovec–Sobotka
148 km

10. červen 8. etapa:

Sobotka–Solnice
139 km

11. červen 9. etapa:

Rychnov nad Kněžnou–kriterium
104 km

12. červen 10. etapa:

Rychnov nad Kněžnou–Lanškroun
84 km

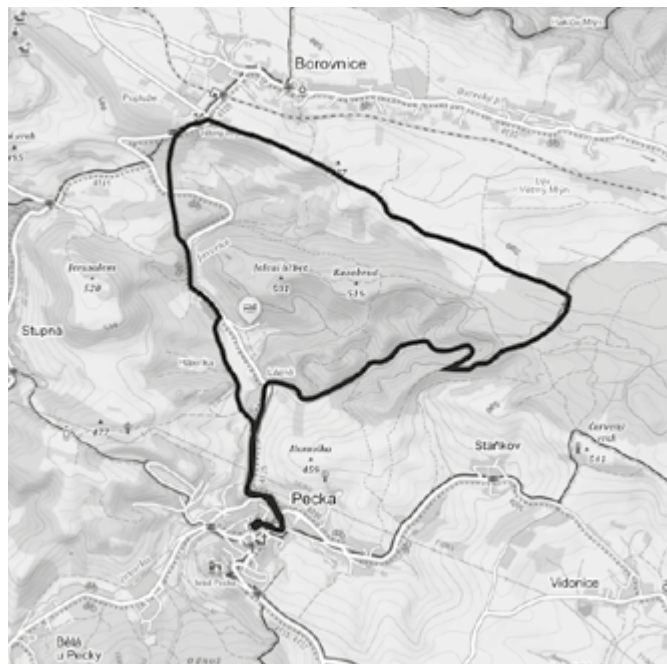
Po loupežnických stezkách k prameni Javorky

Výchozí bod: Pecka náměstí

Délka trasy: cca 9 km

Náročnost: nízká

Střídavé převýšení: 125 m

U vsupu do aukopempu Pecka se napojíme na zelenou turistickou značku a vydáme se do Myší díry směrem k Červenému kříži po značeném stoupání se dostaneme na hřebek lesa a stále po zelené dojdeme až na místo, kde na pravé straně cesty stojí dřevěný kříž natřený červenou barvou. Před křížem je rašeliniště a nepatrný potůček. Rudá barva kříže uprostřed hlubokých lesů a hrobové ticho působí pochmurnou náladou.

Pověst vypravuje, že na tomto místě stávala před mnoha lety hospoda, kterou měla za svou skrýš loupežnická rota, která zle řádila v celém okolí. Časté požáry, vraždy, loupeže a krádeže naplnily strachem všechno okolní obyvatelstvo. Tudy jedoucí pobozy byly přepadávány a mnohý poutník dokončil svůj život v hospodském sklepě. Jedné noci, když loupežníci okázale oslavovali velkou kořist ze své podařené loupeže za účasti hudebníků a společnic, došlo po tanci a pitce k prudké hádce a ke krvavé rvačce. Zpití loupežníci spolu zuřivě zápasili, když vtom se ozvala prudká rána a ohlušující praskot. Střecha hospody, strop i zdi se zřítily na bujnou chásku a pohřbily ji ve svých troskách. Nikdo ze společnosti nevyvázl. Hromovou ranou se rozvlnila bažinatá půda, základy

hospody povolily a hospoda zapadla do bahna, takže po ní nezůstalo ani památky. Aby dali loupežníci pokoj i po smrti ustrašeným lidem, byl postaven v oněch místech veliký kříž.

My y od dřevěného kříže popojdeme ještě pár metrů a odbočíme ze zeleného značení vlevo na lesní cestu, která nás zavede na kraj lesa, a potom přes louku vzhůru až na křižovatku polních cest k mysliveckému posedu, odkud je nádherný výhled na panorama Krkonoš a Orlických hor. Od posedu pokračujeme jižním směrem přímo cestou k okraji lesa. Při pohledu od posedu k lesu je pramen asi 300 m vpravo od místa, kde jsme před chvílí vyšli z lesa. Pramen Javorky je na kraji lesa od roku 2003 označen javorem a pískovcovou deskou. Vrátime se zpět k posedu, odbočíme vlevo a půjdeme severozápadním směrem polní cestou po hřebeni asi 2 km k penzionu Menšina. Na polích jsou bohatá naleziště araukaritů – zkřemenělých dřev z období permokarbonu, na čerstvě zoraném poli je možné najít i granáty. Od penzionu budeme pokračovat 100 m po příjezdové komunikaci k silnici, kde je již žluté turistické značení. Odbočíme vlevo a po 4 km se lesní cestami dostaneme po žluté zpět do autokempu v Pece.

Přes Čertovy kameny kolem starobyklých roubených chalup na místa krásných rozhledů

Výchozí bod: Pecka náměstí

Délka trasy: cca 16 km

Náročnost: střední

Střídavé převýšení: 100 m

Od turistické orientace z peckovského náměstí se vydáme po žluté turistické značce po silnici kolem hostince Pod Hradem k transformátoru, dále zpevněnou polní cestou klesáme k potoku a vozovou cestou stoupáme lesem Odnoží. Všude kolem vidíme spousty pískovcových slepenců.

Pověst vypráví, že je tady vysypal čert při stavbě perckovského hradu. Sídlo bylo tenkrát pouze dřevěné a jeho pán toužil po kamenném tak, že upsal svou duši ďáblu. Ten mu přislíbil splnit jeho přání za jednu jedinou noc. Nad celým krajem se hned po západu slunce strhla strašlivá bouře. To pekelná cháska v ohromných pytlích nosila od Bělohradu přes Horní Javoří balvany, jiní je lepili pekelnou slinou na vyčnívající skalisko. Hrad byl téměř hotov, chybělo pár kamenů, ale poslední čert uvázl na Kulatém vrchu o suchou sněť a pytel s kamením se mu roztrhl. Protože ho zadržoval koleno, letělo se mu velmi špatně, ale to nejhorší ho teprve čekalo. U Javoří uvázl o zlomený strom zase. Díra už byla tak veliká, že nemohl hrnoucí se kamení zadržet a to se rozsyvalo po celé Odnoží. Mezitím již potřeť zakokrhla kohout a čerti tak nestihli ve smluvený čas hrad dostavět. Opět strašlivě zahřmělo a vše, co bylo hotovo, zmizelo. Peckovský pán do rána zešedivěl, ale nakonec byl rád, že to tak dopadlo a on nepřišel o svoji duši.

Lesní cestou dojdeme až na Horní Javoří a poté se dáme po místní

komunikaci vlevo a dorazíme do Arnoštova. Cestou se nám otevírají výhledy na Bělohradsko a Uhlíře. V Arnoštově za první chalupou odbočíme vpravo (můžeme si dříve prohlédnout pěkné chalupy) na zeleně značenou trasu na Paseky, kde opět odbočíme vpravo a půjdeme lesní cestou podél potůčku do Dolního Javoří, kde uvidíme opět mnoho zachovalých roubených staveb a pěknou zvonici. Dojdeme až na silnici, která vede z Lázní Bělohradu do Nové Paky. My odbočíme vpravo a vydáme se údolím Javorky, přírodní památkou o výměře 7,5 ha, která byla vyhlášena v roce 1990 a chrání meandry Javorky a přilehlé slatinné louky s porosty bledule jarní, prvosienky vyšší a prstnatce májového. V hlinitých březích hnízdí i ledňáček říční. V Uhlířích odbočíme ze silnice vlevo a po místní komunikaci stoupáme až k horní hranici vesnice, odkud pokračujeme vpravo po žlutě značené turistické cestě do Přibyslavi. Naproti hostinci si v oplocené zahradě všimneme smířčího kříže, který si do svého zápisníku nakterslil K. H. Mácha při své krkonošské pouti v roce 1833. Kříž je na místě, kde byl zabít a oloupen mnich. Z Přibyslavi se pak vracíme po červeně začaté turistické cestě do Pecky. Cestou k Radkyni můžeme vidět vlevo krkonošské panorama, před sebou Zvičinu a peckovský hrad. Po silnici se dostaneme do Bělé u Pecky a odtud se po červeně značené "staré" cestě nebo po silnici vrátíme do Pecky.

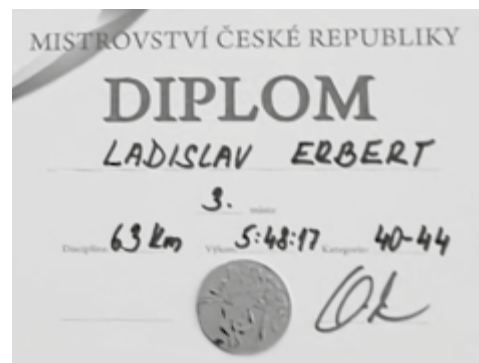
Bronzový Ladislav Erbert

Velice kvalitní výsledek zaznamenal na Mistrovství České republiky v ultramaratónu člen sportovního oddílu SK Reco Sport Pecka Ladislav Erbert. V náročném závodě nazvaném Lesem polem na 63 kilometrů dosáhl času 5 hodin 48 minut a 17 vteřin, čímž se zařadil na skvělé osmé místo v celkovém pořadí a získal bronzovou medaili ve své kategorii.

Závody se konaly 12. června na Blanensku v okolí obcí Veselice, Vavřinec a Suchdol. Závod se běžel na šest deseti a půl kilometrových kol převážně po polních a lesních cestách. Asfalt tvořil pouze 10 % z celkové délky. Každých pět kilometrů měli závodníci možnost občerstvovací stanice.

Protože se konečně sportovní a kulturní akce opět „rozzáždí“, po několika závodech oblastního žebříčku a závodů Čechy B se Ladislav Erbert i další členové orientačního oddílu z Pecky zúčastní o prázdninových měsících řady vícedenních závodů – H.S.H. Vysočina cupu, přeložených pražských letních Velikonoc (Doksy), Orienteering Adventure (Ostaš), Rumcajsovy míle (Sv. Kateřina), nebo Pěkné prázdniny s OB v Českém ráji (Kacanovy).

Pavel Vydra

Škodovky zaplnily kemp na Pecce

Po jedenadvacáté se v sobotu 12. června na koupališti a kempu Pecka konal sraz vozů značky Škoda, který připravují každoročně organizátoři z Fan klubu Škoda Vysoké Mýto a Hradec Králové v čele se Zdeňkem Hottmarem. Vozy s účastníky přijížděly do městečka Kryštofa Haranta již od čtvrtka a nakonec se jich zde sešlo okolo stovky. A opět se jednalo o škodovky všech typů, modifikací i úprav. K vidění byly krásně zrestaurované felicie, tisíčovky, stodesítky, octávie, kupátka, novější stodvacítky a stotřicítky i další. V sobotu se mezi ně vmísily na chvíli i „maluchy“ – Fiaty 126 P z pardubického Fiat klubu a nebylo jich málo – šedesát. Akci navštívila také skupinka majitelů motocyklů Jawa 500.

Členové fan klubu Škoda absolvovali výlety na hrad Trosky a také k nedalekému větrnému mlýnu v Borovnici.

Hlavní program srazu Škoda probíhal v sobotu, kdy se dopoledne utkali zájemci v jízdě zručnosti doplněné o několik dovednostních soutěží. Vítězi se stali mezi muži Aleš Kaplan, mezi ženami Dana Tajzlerová. Nechyběly ani soutěže pro děti. Po obědě následovala tradiční spanilá jízda okolím Pecky a prakticky po celé odpoledne probíhala soutěž o nejhezčí škodovku. Tuto cenu získal Ladislav Strouhal, nejvěrnější originál představil Jan Kubát a cenu za nejstarší auto na letošním srazu převzal Martin Schejbal. Vyhlášení soutěží s předáním cen se konalo v podvečer, po něm se část účastníků vydala k domovu.

Text a foto: Pavel Vydra

Nová sezóna odstartovala a s ní i kulturní léto!

Červen byl z našeho pohledu velice rozmanitý a organizačně úspěšný. Po třech po sobě jdoucích víkendech se u nás vystřídaly sraz fanoušků značky Škoda, představení Na stojáka a dětský den s Michalem z Kouzelné školky. Dětský den zakončil Vrchlabský divadelní spolek Lipany se svojí Polífkovou pohádkou.

Po takto krásném rozjezdu bychom vás rádi informovali o kulturních a sportovních akcích, které se v našem areálu dále budou konat.

Začátek prázdnin zasvětíme volejbalu. Nejprve si na své přijdou milovníci antuky na Cyrilometodějském turnaji. Jedná se o jednu z největších akcí smíšených družstev v našem kraji. Po turnaji se hráči i hosté mohou těšit na koncert skupiny Mr. Stanyol. Necelý týden na to, 10. července, proběhne turnaj v plážovém volejbalu. Pevně věříme Peckovákům, že se opět stačtěně porvou o první místa.

Pro hudební fajnšmekry jsme nachystali na 24. července koncert The Beatles Veteran Clubu. Jedná se o revival veleúspěšných brouků, kteří vás potěší nejen autentickou hudbou, ale zároveň i dobovými kostýmy s věrnými replikami nástrojů. Na tento den zároveň připravíme steaky na různé druhy a ochutnávku pivních speciálů. Největší akcí v našem kempu bývá již tradiční Country festival. Tato akce se díky své popularitě stává jednou z největších svého druhu u nás v zemi. Věrní návštěvníci tak za poslední roky mohli naživo vidět vystoupení Václava Neckáře, kapely Žlutý Pes, Banjo band Ivana Mládka a nebo třeba Pokáče. Největší lákadlo pro tento ročník je pak Michal Prokop a kapela Pekař. Určitě je na co se těšit!

Hned o týden později opět potěšíme jedlíky. Na 7. července pro vás připravíme několik druhů hamburgerů, hot dogů, Coca Colu ve velkém kelímku a společně si užijeme den v americkém duchu. Ve večerních hodinách budeme u malého pódia promítat kultovní film. Nechte se překvapit!

Další skvělou zprávou a zároveň událostí je, že se k nám na antuku po několika letech vrací nohejbal. Turnaj trojic je naplánován na 14. srpen a již po měsíci od spuštění registrací hlásíme 11 týmů z celkových 12. Moc si vážíme zájmu o tento turnaj a zároveň je to pro nás závazek, udělat tento turnaj opravdu ve všech ohledech skvělý. S jistotou vám již nyní můžeme říct, že se u nás turnaj v nohejbale bude odehrávat i v následujících letech. Přijďte s námi podpořit týmy na tomto prvním ročníku! Grilované pochoutky a čepované pivo je na těchto akcích samozřejmostí!

Na konec prázdnin opět potěšíme žaludek, dne 21. srpna u nás proběhnou zvěřinové hody! K mání bude rozmanité občerstvení od klobásek po guláš s knedlíkem!

Končící sezónu je potřeba řádně oslavit! Pomyšlnou třešničkou na dortu a tečkou za loučícím se létem, bude koncert kapely Tři sestry! Více než třicet let hrající kapela u nás vystoupí 3. září a je opravdu na co se těšit. Dnes již zlidovělé hity jako Aida, Dederon či Modlitba pro partu zná opravdu každý a budeme moc rádi, když si je první zářijový víkend s námi přijdete zazpívat!

*Za Koupaliště a kemp Pecka
Jiří Šacler, recepční*

1881 – 2021
Sbor dobrovolných hasičů Pecka
Vás srdečně zve, na

HASIČSKÉ OSLAVY – 140 LET SDH PECKA

v sobotu 11. září 2021
náměstí Kryštofa Haranta v Pecece

Hlavní program začíná od 13:00 hodin.

Oslavili svá životní jubilea

Ve 2. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

Bílková Věra z Pecky – 96 let
Stuchlíková Božena z Pecky – 92 let
Svoboda Stanislav z Vidonic – 85 let
Svobodová Františka z Vidonic – 87 let
Bušková Hana z Pecky – 80 let
Vokatá Jiřina z Pecky – 86 let
Sucharda Stanislav z Pecky – 95 let
Plecháč Jiří z Pecky – 80 let
Rolfová Miluška z Pecky – 80 let

Samek Josef z Bělé u Pecky – 80 let
Stuchlíková Věra z Pecky – 87 let
Nálevková Věra z Kalu – 88 let
Šindelář Jiří z Pecky – 80 let
Plecháč Jaroslav z Pecky – 86 let
Stárek Jaroslav z Pecky – 92 let
Rejčová Růžena z Pecky – 96 let
Dobosi Peter z Pecky – 89 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohody.

Navždy nás opustili:

Bryknar Miloslav z Pecky
Ludmila Fejksová z Kalu
Ján Imlauf z Bělé u Pecky
Josef Dědic z Pecky
Miroslava Brendlová z Pecky
PhDr. Jiří Červenka – básník
a dlouholetý kastelán hradu Pecka
Stanislav Šeps z Bukoviny u Pecky
Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v září 2021.
Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse.
Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.
Uzávěrka příštího čísla bude 1. září.
Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat zaslané příspěvky.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecka.

červen – září 2021, ročník XXXI

Řídí redakční rada ve složení:

Věra Kociánová, Šárka Kodymová, Jitka Korbelařová,
Alena Nedomová, Jan Murdych, Lenka Knapová
grafická úprava: Zdeněk Kalenský

web: www.mestys-pecka.cz

e-mail: podatelna@mestys-pecka.cz, knihovna.pecka@seznam.cz

Počet výtisků 250

Cena 20 Kč